

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Ročník XXVIII
číslo 1 / 2018
březen – červen 2018

Z obsahu:

- Kroniku posypali čajem čínští muzikanti – str. 4
 - Už brzo to vypukne... – str. 5
- Březen v knihovně byl ve znamení čtenářů – str. 7
 - Co nám ještě zbývá? – str. 13
- Jak se žilo v Horním Javoří (pokračování) – str. 15
 - Stromy republiky a pomníky padlým – str. 18
- Kde všude byli peckovští turisté v roce 2017 – str. 26

Ze všech světa stran až k nám do peckovské školy

Naše škola se už podruhé (a rozhodně ne naposledy) zúčastnila mezinárodního studijního projektu Edison, během něhož k nám zavítalo šest studentek z různých koutů světa, aby nám povyprávěly o svých zemích, zvycích a kulturách. Celý týden dívky přibližovaly našim žákům své rozmanité tradice, a to zejména za pomoci obrázků, hudby, videí a tanců typických pro jejich země. Žáci si tak mohli sami na vlastní kůži vyzkoušet národní tance a pokrmy z Indie, Peru, Indonésie, Číny, Ukrajiny a Gruzie. A samozřejmě i české tradice, pokrmy a tance jsme náležitě dívkám předvedli.

Začali jsme v pondělí 19. února ráno zahajovacím ceremoniálem, kdy k nám přijel pan Adam Havel, koordinátor projektu Edison. Pověděl nám o organizaci AIESEC, která projekt Edison organizuje a hlavně nám představil studentky. Každá z dívek nám ve stručnosti řekla něco málo o sobě a ukázala vlajku své země. Toto byl pro dívky čtvrtý týden na českých školách, a tak už přesně věděly, co je čeká. I my jsme se na jejich příjezd náležitě připravili. Každá třída předvedla krátký program – básničky, písničky nejen v češtině, ale i v angličtině, krátké anglické rozhovory a ukázky slovní zásoby a především seznámení s důležitými informacemi o České republice a naší Pecce. Bylo na co se dívat a jak se říká – „prolomili jsme ledy“. Po prohlídce školy se už studentky vydaly mezi žáky představovat své země.

(pokračování na 9. straně)

Veselé Velikonoce

**přeje všem čtenářům
Listů Peckovska
redakce**

Bezpečně do školy

Vážení spoluobčané,
jaro trochu stydlivě a pomalu klepe na dveře, všichni jsme natěšení, až jarní slunce probudí a rozežře přírodu okolo nás. Po zimě si rádi užijeme jarního počasí a hlavně chybějícího sluníčka.

V prosinci loňského roku zastupitelé schválili rozpočet na rok 2018 ve výši 22 875 000 Kč na straně příjmů i výdajů. 345 000 Kč bude použito na splácení úvěru. Prioritou letošního roku je výstavba bezpečné cesty z Bělé u Pečky do Pečky. Tato akce by měla být financována z programového rámce IROP bezpečná doprava, přes Místní akční skupinu Brána do Českého ráje. V základní škole je připraven projekt zabývající se modernizací počítačové učebny včetně kabinetů a výměny další části oken. Na tuto akci jsme také požádali o dotaci z programového rámce IROP investice do vzdělávání, přes Místní akční skupinu Brána do Českého ráje.

Naší snahou je využít co nejvíce zdrojů jak evropských, tak i národních na financování plánovaných akcí, kde podíl obce dosahuje maximálně 10–15 %. Jsou však i dotace, kde náš podíl činí 50 %, a i tyto zdroje se snažíme využívat.

Kulturní památky letos také doznají určitých změn. Dotace z Programu regenerace městských památkových zón pokryje financování rekonstrukce vstupního schodiště do hradu a bude zahájena oprava zádlažby v prostoru Veselky a provedení hydroizolací. Práce budou pokračovat i na opravách věže kostela sv. Jana Křtitele ve Vidonicích.

Než se úplně otevře sezóna na hradě, musíme ještě dokončit místa, která budou sloužit turistům i místním k odpočinku. Jedná se o instalované lavičky včetně odpadkových košů, stojanů na kola a zázemí na parkovišti k hradu. Zde jsme využili dotaci ze Státního zemědělského intervenčního fondu. I kaplička Panny Marie Bolestné ve Staňkově byla díky tomuto finančnímu zdroji zrestaurována a vytvořili jsme zde i místo k odpočinku.

Ani jako členové Lázeňského mikroregionu nezahlíme. Podařilo se nám získat finanční zdroje z Programu Interreg V-A Česká republika – Polsko na projekt Sousedé nejen na mapě – poznáváme naše místní hodnoty. Tento projekt nabídne možnost poznat, jaké tradice provází naše nejbližší sousedy. Budou organizovány výměnné akce pro seniory a děti základních škol.

Byla by škoda nevyužít možnosti ukázat naše kulturní, turistické a přírodní skvosty.

Postupně se snažíme opravovat naše kulturní stánky. V minulých letech jsme zrekonstruovali střechu na kulturním domě v Kalu, ve Vidonicích a ve Staňkově, letos je na řadě oprava střechy na kulturním domě v Bukovině u Pečky.

Terénní pečovatelská služba bude v letošním roce nabízet své služby v novém voze. Ten starý bohužel už dosloužil a bylo třeba poohlédnout se po spolehlivém prostředku. Není jednoduché v našem složitém terénu a klimatických podmínkách zajistit seniorům bezpečnou přepravu.

Jako každý rok bych chtěla apelovat na všechny majitele čtyřnohých mazlíčků, aby jejich čtyřnozí kamarádi nepobíhali volně a aby po nich při venčení uklízeli.

I když to tak nevypadá, zima se dává na ústup a my zase budeme stát před problémem – sekání a údržba veřejných prostranství. A že jich není málo. Proto bych chtěla opět požádat všechny ty, kteří každý rok pečují o své okolí, zda by nám i letos mohli pomoci. Všem moc děkujeme.

Každý měsíc vychází informační leták, kde se snažíme upozornit občany na nejdůležitější akce, novinky a zprávy z dění v obci. Apelujeme na všechny, aby nám včas dodávali informace, které rádi zveřejníme.

Přejeme vám pevné zdraví a krásné prožití jarních svátků.

Hana Štěrbová

Bohoslužby o Velikonocích

Čtvrtek 29. března

Zelený čtvrtek

Mostek – 16 hod.

Pecka – 18 hod.

Pátek 30. března

Velký pátek

Pecka (Křížová cesta u kostela) – 10 hod.

Borovnice – 15 hod.

Pecka – 18 hod.

Sobota 31. března

Bílá sobota

Velikonoční vigílie

Pecka – 18 hod.

Neděle 1. dubna

Zmrtvýchvstání Páně

Pecka – 8 hod.

Borovnice – 9.45 hod.

Mostek – 11.15 hod.

Vidochov – 18 hod.

Změna programu vyhrazena! www.farnostpecka.cz

Týden živých setkání měl svou premiéru na Pecce

A nejen zde, nýbrž na celé rozsáhlé ploše tvořené katastrálním územím všech okolních obcí duchovně spravovaných z peckovské fary. Soubor aktivit směřovaných obsahově na tzv. květnou neděli a následně na velikonoční čas se dotkl celého Peckovska, Vidochova, Borovnice, Borovničky, Mostku, Horní Brusnice a osady Zvičina. Nový a již na mnoha místech republiky osvědčený způsob komunikace faráře se všemi občany mnohdy velkých územních celků prostřednictvím misijních týmů připravilo peckovské farní společenství spolu s farním týmem FATYM z moravského Vranova nad Dyjí. Proč jsme zvolili zrovna tuto část roku? Dny se zřejmým tempem prodlužují a to nás vybízí k očekávání a plánování všeho nového. Období rozvernosti a taškařic vystřídal čtyřicetidenní postní doba, jejímž účelem není ani tak trápení žaludku hladem, jako spíše urovnání myšlenek a úklid duše nosící ledajakou šmouhu udělenou životem. Na ty, kteří chtějí poznat ještě něco jiného než každodenní rutinu a kteří by rádi dodali životu chybějící, farnost v této době obzvláště myslí. Ne nadarmo mají Velikonoce své místo v kalendáři blízko jara, tedy období slibujícího příjemné slunečné dny nového roku.

Navázání kontaktu a další spolupráce s energickým vranovským farářem Markem Dundou pomohly vyřešit problém s tím, jak lidským způsobem a mimo chladné kostely přiblížit všem lidem fungování moderní farnosti a hodnoty, s nimiž pracuje. Vedení letitými zkušenostmi tamějších nadšenců a jejich přátel po celé republice chceme také vám, občanům Pecky, dokázat, že fara není útočištěm pro naivního blázna oblékajícího se do barevných prostěradel, nýbrž centrem společenského a kulturního života obce. Je otevřená starostem a radostem běžných dní každého občana a každý občan má právo se v ní cítit jako doma. Může sem přijít pro radu, poprosit o pomoc v těžké životní situaci nebo jen tak posedět s druhým člověkem. Věřící nejsou trosky hasící radostnými texty Bible svůj žal, ale inteligentní tvorové schopní vlastního úsudku o tom, v čem spočívá tak dlouhá životnost církve jako se skupení miliard lidí.

Sami jste měli možnost osobně se setkat s partou odhodlaných dobrovolníků, kteří navštěvovali i přes silnou nepřízeň počasí ve dnech 17. a 18. 3. všechny domácnosti. Dopis, který jste od pomocníků pana faráře obdrželi, má připomínat, že nikdy není pozdě na to udělat krok

vpřed. Stále myslíme na to, jak vám pomoci stát se součástí spolupracujícího, navzájem komunikujícího a temperament každého člověka respektujícího společenství lidí. Nezapomínáme na generaci nejmladších a dospívajících, která je obzvláště v dnešní době ohrožena různými vlivy snažícími vyrvat z osobností zakořeněné dobro. Ve dnech 19.–21. 3. jsme v rámci akce uspořádali zábavně-vzdělávací program zajišťující prevenci proti sociálně-patologickým jevům a předávající poselství křesťanských hodnot, ze kterých čerpá právo civilizovaných evropských zemí. Program se konal ve školách a školkách celé farnosti. Ženatý jáhen Ladislav Kinc se zase podělil během svých besed ve vytápěných prostorách veřejných budov ve dnech 22.–24. 3. o své zkušenosti s prací pro společnost a nevšedním způsobem dal nahlédnout pod pokličku katolické církve.

Ve Vranově vrátili k životu kulturně a společensky odumírající městys ve složité pohraniční oblasti. Nejenže dokázali svými aktivitami sblížit občany, ale aktivně se také podílejí na řešení obecních problémů. Výjimčností nebylo ani pořádání veřejných brigád s výsledkem opravených objektů ve Vranově i okolních obcích odtud duchovně spravovaných. Vrcholem jejich dosavadního snažení bylo zřízení tiskového centra pro vydávání informačních a osvětových brožurek, vznik redakce časopisu *Milujte se!* vydávaného ve 22 jazycích a výstavba moderního kostela v obci Šumná, jenž získal v roce 2010 cenu Klubu za starou Prahu. Účelem tohoto článku však není vytváření přehledu o jejich aktivitách, nýbrž s nadšením jim vlastním vás vyvést z přesvědčení, že národ Čechů v dnešní době již není schopen bez jistoty zásahu finančními prostředky někoho dalšího zvelebovat a udržovat při životě svou vlastní těžce nabytou vlast. Na tolika místech schopen je! Jak málo stačí. Každý ví, že dva nebo tři dokážou víc než jeden sám. Katolická církev v tomto případě dokázala obhájit svou nezastupitelnou úlohu usměrňovat, těšit a společnou prací spojovat občany. Vranovský případ praktikující propojení státní a církevní správy je živým dokladem toho, že moderní církev doplňuje stát v oblastech, na které nemá v jakékoliv politické situaci vlastní prostředky a energii. Opačná situace, bohužel ještě v naší zemi zakořeněná, kdy panuje vzájemná nedůvěra mezi obecními úřady, občany a církví, vede k vzájemnému očerňování, uzavírání se, všeobecné nespokojenosti obyvatelstva a chátrajícím církevním objektům, které jsou místo služby všem lidem trnem v oku různých institucí. Katolická církev má být živým společenstvím lidí pracujících pro svou zemi a pilířem hodnot pro společnost. Celá věc je o to příjemnější, že Vranov nad Dyjí je známý široké veřejnosti jako vyhledávané turistické letovisko díky zámku na skalách a rozsáhlé vodní ploše stejnojmenné přehrady. Takže tip, jak se vším začít, zní: „O prázdninách jedeme do...“

Za ŘKF Pecka Roman Hanuš ml.

Kroniku posypali čajem čínští muzikanti

Při listování peckovskou kronikou jsem se už několikrát pozastavila nad jednou stranou – je plná „rozsypaného čaje“, tedy čínských znaků, z nichž jedinou srozumitelnou informací je arabskými číslicemi napsané datum: 10. 6. 1956!

Při jaké příležitosti byl zápis učiněn, kým a co obsahuje? Díky mé čínské kamarádce Ning Puyu známe teď na všechny tyto otázky odpověď...

„Milujeme Pecku, okouzlili nás okolní malebné hory, dostatek vody, nádherně zpívající ptáci a sladké květiny. Vážíme si Pecky a její zářné kulturní tradice a budeme na ni vždycky vzpomínat, protože zdejší lidé na nás udělali hluboký dojem. Čína a Československo jsou nejbližší přátelé a lid obou zemí kráčí bok po boku cestou budování socialismu. Přejeme obyvatelům Pecky skvělé budovatelské výsledky. Ať přátelství mezi čínským a českým lidem vzkvétá z generace na generaci.“

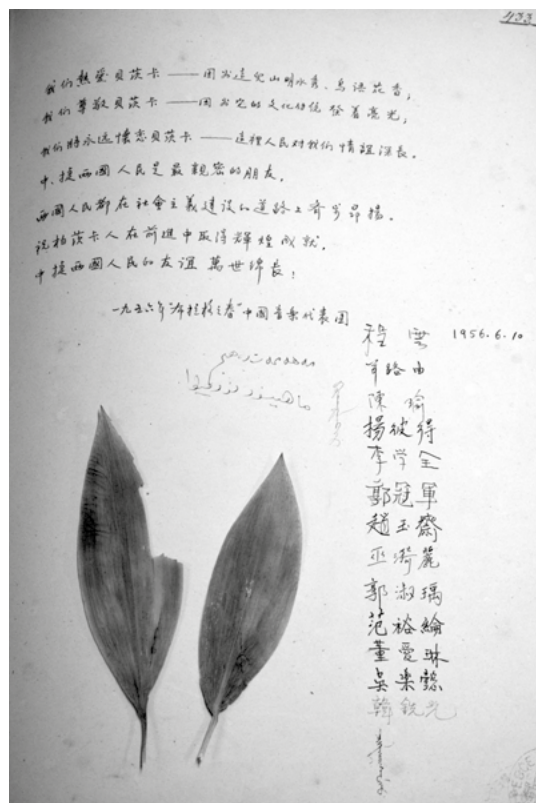
Podepsáni jsou jmenovitě členové téměř dvacetičlenné delegace čínských hudebních umělců, kteří byli v roce 1956 vysláni na několikaměsíční turné po východní Evropě: nejprve navštívili Sovětský svaz, následně Polsko, Rumunsko, Bulharsko, Maďarsko a cestu završili vystoupeními na XI. Mezinárodním hudebním festivalu Pražské jaro.

Vzhledem k letopočtu asi nepřekvapí, že vzkaz není zrovna originální – v Československu v polovině 50. let ještě doznívala represivní fáze socialismu, v Číně se těší neochvějně moci „Velký kormidelník“ Mao Ce-tung – a právě startuje Kampaň Sta květů, která měla za následek fyzickou likvidaci mnoha osobností čínského intelektuálního a uměleckého života...

Osudy členů delegace, která navštívila Pecku, končí naštěstí až na výjimky dobře. Jaké konkrétní osobnosti tedy zanechaly svůj podpis v kronice městečka?

Jednou z nejvýraznějších byl **Suma**, v Číně dobře známý hráč na mongolské lidové nástroje *chučir* a *morinkhur* – sám také mongolského původu (kořeny jeho rodu prý sahají až k nejbližším příbuzným Čingischána). Suma se narodil v roce 1914 v provincii Ji-lin a hru na dvou a čtyřstrunné nástroje převzal po svém otci a dědečkovi. Hrát začal už jako malý, pozornost vzbudil v roce 1955 svou účastí v Národní hudebně taneční soutěži v Pekingu, kde si jeho vystoupení nenechal ujít ani předseda Mao. Sumovy interpretace byly zařazeny do alba *Sóla* na čtyřstrunný mongolský chučir.

Dalším členem delegace byl slavný **Zhao Yuzhai** (1923–1999) – hráč na čínskou citaru *guženg*. Tradiční čínské skladby zahrál v roce 1956 také na festivalu Pražské jaro a od českého publika se mu prý dostalo vřelého přijetí. Zhao Yuzhai působil také jako předseda Asociace gužengů

pro Severovýchodní Čínu a jako mistr hry na tento nástroj. Zájemci mohou jeho umění ocenit, pokud se podívají na odkaz www.youtube.com/watch?v=gIhUOFCamIE

Také další jména zapsaná v peckovské kronice patří největším hvězdám čínské vážné hudby daného období. Najdeme mezi nimi například dvě klavírní virtuosky **Wu Yili** a **Wu Yuei**. Učitelem obou z nich byl propagátor a fakticky i zakladatel v první polovině 20. století dosud neexistující hry na klavír v Číně Mario Paci (1878–1946). Wu Yili se narodila v roce 1930 a od svých 24 let byla první pianistkou Národního symfonického orchestru v Pekingu. Záznam jejího koncertu z loňského roku je možné najít na www.youtube.com/watch?v=q07Bf7HX8rI

Zapomenout bychom neměli ani na prvního flétnistu Čínského národního symfonického orchestru **Li Xuequana** (v této roli působil v letech 1956–1996). Při příležitosti návštěvy Československa v roce 1956 zahrál na festivalu Pražské jaro sólo na flétnu v Mozartově Koncertu pro flétnu č.2 D dur.

Výčet samozřejmě není úplný, delegaci doplňovali zpěváci (například altistka Šanghajského filharmonického orchestru **Dong Ailin**), hráči na další hudební nástroje (například virtuos ve hře na lesní roh **Han Xianguang**) i hudební skladatelé...

Návštěva Československa byla tečkou za jejich „spanilou jízdou“ po východní Evropě. Proč si z Prahy ještě odskočili do Pecky, se můžeme jen dohadovat. Je možné, že důvodem bylo spojení našeho městečka s osobností cestovatele a hudebního skladatele Kryštofa Haranta. Každopádně nám na tuto událost v kronice městečka zůstala hezká památka.

Věra Kociánová, kronikářka

Už brzo to vypukne...

Jak by přilet vlaštovek měl připomenout přicházející jaro, tak konec zimního odpočívání peckovského hradu každoročně připomene telefonní rozhovor s panem Hotovým z východočeského muzea v Hradci Králové, který pravidelně v průběhu února jezdí na Pecku počítat netopýry. Exempláři ušatí, chlupatí, večerní, ale i vrápenci i přes dost mrazivé počasí našli ve sklepení hradu své útulné zimoviště.

Pak už se do příprav na novou sezónu vrháme po nohách. Čeká nás každoroční velký a poctivý úklid, ve velkém se plánují akce na celé jaro a léto. A že jich zase nebude letos málo, ale o tom za chvíli.

Přestože sezóna oficiálně ještě ani nezačala, tak má hrad své první letošní akce už za sebou. Krom netopýřího sčítání už na hradě proběhl jeden svatební obřad a zhruba stopadesát závodníků. Svatba ve složení dvou novomanželů, dvou svědků a oddávajícího s matrikářkou aspirovala na to, že bude jednou z nejmenších v historii oddacích síní na Pecce, nebýt příjemného překvapení v podobě peckovského sboru, který svým zpěvem novomanžele doprovodil na první kroky společným životem.

Ted' k těm závodníkům. V pátek 16. března v deset večer dorazily na Pecku autobusy plné bláznivých dobrodruhů a dobrodružen, kteří se v šíleném počasí (vichru, sněžení a mrazu), vydali z Pecky na Benecko. Cestou je čekala řada kontrol a stanovišť, kdy třeba brodili rozvodněnou horskou říčku, tahali klády do kopce. Na Pecce začátek závodu dokonce absolvovali podle stranově otočené mapy. Vítězem takového závodu je opravdu každý, kdo se dostane do cíle.

Ale velmi rychle se blíží tradiční otvírání hradu. Na Bílou sobotu, poslední březnovou, opět na Pecku zavítá Kryštof Harant se svojí družinou, v přízemí bude probíhat velikonoční jarmark, hradem komentované turistické prohlídky. Zajímavostí letošního otvírání bude i představení nového vydání cestopisu Kryštofa Haranta Putování aneb cesta Kr. Haranta, ten poprvé vyšel v roce 1608

a bude tedy na Pecce k dostání po 410 letech i s harantovým podpisem.

V dubnu je hrad pro turisty otevřený o víkendech a v květnu se rozjedou i kulturní akce. Hned 5. května to bude divadelní představení Spolu – dramatické ztvárnění příběhu Adiny Mandlové a Lídy Baarové v podání divadelního Studia Hamlet z Železného Brodu. V sobotu 12. května pak na hradě proběhne vernisáž dlouhodobé výstavy soch s rautem a večerním koncertem. Sobota 26. května pak na Pecce bude patřit akci Když Harant ještě hlavu měl..., kdy na jeden den opustíme model klasických turistických prohlídek a uděláme celý den tak trochu jinak. Historii Pecky návštěvníkům představí v jednotlivých místnostech hradu historické postavy v dobových kostýmech. Chybět nebude Kryštof Harant s manželkou, poslední peckovský kat, čarodějnice, podle jejíž svačiny se Pecka jmenuje Pecka, stavitelští čerti a řada dalších.

V sobotu 23. června se opět pokusí Pecku dobýt spolek šermířů Rego z Vrchlabí, hned v neděli s premiérou nové hry na hradě vystoupí peckovský divadelní spolek Smajlík. Týden na to se hrad rozezní muzikou... V pátek a v sobotu to bude už 16. ročník benefičního festivalu hudby a divadla a v neděli pak tradiční koncert komorního smyčcového orchestru Musica Antiqua. Další akce budou samozřejmě přibývat a prázdninového programu se dočkáte v dalším čísle Peckovských listů.

Vřele zveme k návštěvě hradu.

Honza Murdych

Hradní záhady #5

Obrázek se načítá. Prosím, vyčkejte.

Na obrázku vidíte kus něčeho, co můžete vidět na hradě, jeho blízkém okolí nebo tak nějak... Kdo soutěživý z vás pozná, nechť svůj tip doručí na hrad (třeba do schránky, na pokladnu nebo na adresu hrad.pecka@centrum.cz). Ze správných odpovědí vylosujeme výherce a ten získá... pěkný dárek.

Odpověď z minulého čísla:

Na fotografii Hradních záhad z minulého čísla byl hřeben šindelové střechy přístřešku nad vstupem do hradního sklepení. Z dvou správných odpovědí jsme vylosovali paní Ivanu Horovou. Všichni dosud vítězící si budou moci vyzvednout své ceny při otvírání hradu.

HM

Peckovský masopust 2018

V sobotu 10. února se u obecního úřadu sešli opět po roce roztodivné masky, aby společně oslavily příchod letošního masopustu. Děkujeme všem za pomoc a těšíme se na příští rok.

Spolek Bezdrůžic

Když Harant ještě hlavu měl...

kostymované prohlídky
peckovského hradu s příběhy
dob dávno minulých

11 místností, černá
kuchyně, mučírna
i hradní sklepení

11 příběhů, které vás
vtáhnou do zajímavé
peckovské historie

sobota 26. května 2018
od 9.00 do 19.00 hodin
hrad Pecka

vstupné: 120/80 czk

Více informací:
www.hradpecka.cz

Březen v knihovně byl ve znamení čtenářů

Knihovna Kryštofa Haranta se stejně jako v minulých letech zapojila do celostátní akce Březen – měsíc čtenářů. Letos se konal již devátý ročník této kampaně na podporu čtenářství, ke které se hlásí většina knihoven z celé České republiky.

Abychom motivovali uživatele k návštěvě knihovny, připravili jsme v březnu velký výběr kulturních a vzdělávacích akcí a aktivit různého zaměření tak, aby si mohl vybrat každý. Přednáškou o čokoládě, která proběhla 2. března na sále hasičské zbrojnice v Pecce, jsme nemohli začít lépe. Nejenom, že jsme se dozvěděli mnohé zajímavé informace o této lahodné pochoutce vyráběné z kakaových bobů, ale ještě jsme si mohli ochutnat z 12 druhů kvalitních čokolád, která se vyrábí v české manufaktuře nedaleko Hradce Králové. Lektorka Ing. Marcela Krčálová nás ujistila, že po této čokoládě nemůžeme ztloustnout a že naše tělo obohatíme o spoustu vitamínů a dalších tělu prospěšných látek. Hned poté se nám čokoláda degustovala s ještě větší chutí.

Ve čtvrtek 15. března jsme se vypravili na Island s cestovateli Petrem Kvardou a Pavlem Chlumem, abychom nasáli krásy tohoto ledového ostrova. Během večera nás provedli po čtrnácti horkých pramenech, navštívili jsme spolu s nimi 15 obrovských vodopádů, prochodili mnoho národních parků, nechyběli ani zážitky ze zemětřesení nebo koupání v horkém potoce. Přednáška vrcholila výstupem k největšímu vodopádu Glymur (198 m) a návštěvou hlavního města Reykjavíku.

O týden později – v pátek 23. 3. – k nám do knihovny opět zavítala profesionální stylistka a vizážistka Dana Beranová, aby potěšila především ženy a poradila jim,

jak se mají správně oblékat, jaké barvy si mají vybírat ke své pleti, jak mohou šikovným střihem oblečení zakrýt případné nedostatky apod. K tomu všemu jsme se ještě dozvěděli různé druhy vázání šátků a šál, což jsme si hned také vyzkoušeli.

Knihovna letos opět nezapomněla na dětské návštěvníky a připravila jim setkání se spisovatelkou Martinou Drijverovou. Ti mladší se dozvěděli něco o tom, kdo to byl vlastně Karel IV. – nejenom chlapec, kterému se stýskalo po mamince, rytíř, který bojoval proti zákeřným nepřítelům, ale i král a císař, který vybudoval úžasné stavby. O tom všem jsme si četli a povídali při besedě nazvané Příběhy o Karlu IV. Starší žáci si zase vyzkoušeli, jaké to je být spisovatelem při besedě nazvané Literární tvorba a její uplatnění. Autorka seznámila děti s možnostmi profesionální tvorby a diskutovala s nimi o knihách, psaní knih a o možnostech studia v této oblasti.

Měsíc březen uběhl tak rychle, že se ani na všechno nedostalo. Ke konci března bylo naplánované Pohádkové odpoledne s H. CH. Andersenem. Nějak se nám do toho ale připletly Velikonoce, raději jsme tedy toto soutěžní odpoledne plně odměn přesunuli na duben. Děti tak mají možnost si přijít do knihovny vysoutěžit nějakou tu odměnu v pátek 6. dubna.

Lenka Knapová

Pozvánka do knihovny

Tvůrčí dílny pro dospělé

Dejte prostor své tvořivosti a objevte svůj skrytý talent. Tvůrčí dílny se budou konat v knihovně pod vedením p. Kalistové. Cena jedné se bude odvíjet podle materiálu, do 200 Kč za jednu dílnu. Téma první tvůrčí dílny je malování na hedvábí, program další dílny bude upřesněn podle zájmu a požadavků. Na každou dílnu je potřeba se předem přihlásit. Začínáme 20. dubna 2018 v 17 hodin v knihovně. Hlaste se, prosím, na tel.: 493 799 015 nebo 602 556 142 nebo osobně v knihovně do 10. dubna 2018.

Ochutnávka vín na Pecce

V pátek 4. května od 18 hod. vám na sále hasičské zbrojnice představíme vína z Čech – vinařská oblast Mělnicko a Litoměřicko, ochutnáte vybraná vína s přívlastkem. Cena 300 Kč (v ceně ochutnávka vín, malé občerstvení, hudba). Přihlášky přijímáme v knihovně do konce dubna.

LK

Angličtina s Pecičkou

Na jaře loňského roku mě oslovila paní knihovnice Lenka Knapová, zda bych nechtěla vést v knihovně kroužek angličtiny pro nejmenší děti. S její velkou organizační pomocí jsme tento kurz v září zahájili.

Na naši angličtinu chodí pět dětí ve věku cca tří let a výuka probíhá pouze v anglickém jazyce. Kurzem nás doprovází kamarád hastrmánek Pecička, díky jehož pomoci děti poznávají nová slovíčka. Na každé hodině se nejprve přivítáme úvodní písničkou, novou slovní zásobu získáváme z obrázků a písniček, občas si zatancujeme nebo vybarvujeme obrázky. Pokud děti mají udělat nějaké úkony, snažím se jim to náhorně předvést, případně jim to předvede hastrmánek

Pecička nebo naši dva další kamarádi maňasci Maruška a Honzík. Zatím se seznamujeme s barvičkami, zvířátky na farmě, druhy ovoce či částmi lidského těla. Ke každému tématu máme nějakou písničku. Když na závěr nezapomenou přinést jejich oblíbený „Apple juice“, jsou šťastné. Rozloučíme se pak závěrečnou písničkou. Děti jsou moc šikovné a pokrok je na nich znát již i po tak krátké době.

Martina Matoušová

5. literární křížovka

V tajence je ukryt název další oceněné knihy. Napsala ji Petra Soukupová a je to soubor tří rozsáhlých povídek, jejichž hlavním tématem jsou rodinné vztahy.

Správné znění tajenky z minulého čísla Listů Peckovska 4/2017 je: *Jezero*.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
A										
B										
C										
D										
E										
F										
G										

Vodorovně:

- A: Postava z Wagnerovy opery; dopravní prostředek
- B: Alkaloid; letadla
- C: Sůl kyseliny humusové; geologická vrstva druhohor
- D: Název písmene S; tajenka; zkratka Televizních novin
- E: Kočkovité šelmy; japonské platidlo; římský krutovládce
- F: Citrón; sbírka písemností
- G: Osobní zájemno; zpěvný hlas; zvířecí noha

Svisle:

- 1: Shakespeareovo drama
- 2: Osmý prezident spolkové republiky Německo; izolační deska
- 3: Anglická zkratka pro Řízení úrovně služeb; roční období
- 4: arabský panovník; šatní škůdce
- 5: Vlákno; elektricky nabitá částice
- 6: Anglická předložka; připustit
- 7: Anglicky: Váza; SPZ Nitry
- 8: Past; ozvěny
- 9: SPZ Prahy; anglicky: Výlet
- 10: Geologický útvar; televizní stanice v ČR

Pomůcka: imám; mon; Rau; SLM; sven; talmin; ussur; vase;

Ze všech světa stran až k nám do peckovské školy

(pokračování z 1. strany)

1) A co nás tedy Monika z Peru naučila a co jsme se dozvěděli?

Že je hlavním městem Peru Lima a nejoblíbenějším zvířetem lama, ví každý, ale věděli jste, že tu mají taky růžové delfíny? No vidíte! Žijí přímo v řece Amazonce v džungli, kde se sama Monika narodila. Krom toho jsme se seznámili se základy španělštiny, kterou se v Peru mluví, vyzkoušeli a osahali jsme si ručně tkané hřejivé rukavice a čepice z lamí vlny, pokochali jsme se úchvatnými pohledy na Andské pohoří, tajil se nám dech nad starobylými inckými stavbami na Machu Picchu a žasli jsme nad tajemnými obrazci z planin Nazca. Pochopitelně došlo i na tradiční peruánský tanec. A mimochodem – jakkoliv je peruánská lama vzdáleným příbuzným velbloudů, oproti svým pouštním bratrancům prý neplive na turisty!

2) Co nám o své zemi pověděla Gruzinka Khatia a proč si u nás připadala jako doma?

Leží-li Česká republika v srdci Evropy, pak Gruzie leží na křižovatce mezi Evropou a Asií. Co máme společného, je pohostinnost, humor, záliba v dobrém jídle a to, že máme srdce na dlani, a tak si u nás Khatia připadala jako mezi svými. A že bylo o čem si povídat! Už jste někdy vyzkoušeli „čurchčeli“? Pokud nevíte, co to je, nevádí – my ochutnali a tyhle „gruzínské Snickers“ z oříšků a vinného sirupu sušené na vzduchu nám opravdu chutnaly. Krom toho jsme se zaposlouchali do tradiční hudby, hlava se nám zatočila z vysokohorských panoramat vznešeného Kavkazu, zrak přecházel ze světél neonů a kasin v přímořském Batumi a oči se nemohly vynadívat na výstavné ortodoxní kostely tyčící se nad střechami domů hlavního města Tbilisi. Krom toho jsme se naučili základy gruzínštiny, zatančili jsme si tradiční tanec, zazpívali jsme si lidovou píseň, a dokonce si každý z nás na památku odnesl i zápis svého jména v gruzínské abecedě.

3) Jaké bylo vyprávění Laurie z Číny a proč mají podle ní být naše děti rády za školu, jakou mají?

Čína je odjakživa známá jako „Říše středu“ – a právě odtud, z jihočínské provincie Kanton (v jejímž hlavním městě bydlí víc lidí než v celé České republice) k nám přicestovala studentka Laurie, díky které jsme žasli nad rafinovaností, obrazovou kompozicí a úhledností tradiční čínské kuchyně, zaposlouchali se do líbivých tónů pradávných hudebních nástrojů a vyzkoušeli jsme si dokonce

i taje a úskalí pověstné čínské kaligrafie – na památku si tak každý z nás odnesl své jméno psané v čínštině. Také už víme, že se Čína může chlubit řadou pamětihodností – vyjma 6 tisíc km dlouhé Velké čínské zdi jsme viděli majestátní Žlutou řeku, zasněžené hřebeny pohoří Kchun-lun a třpytící se hladinu „Zrcadlového jezera“ v provincii S'-čchuan. A proč mohou být naše děti rády za školní režim, jaký máme? Protože děti školou povinné v Číně spí průměrně 4–5 hodin denně, vstávají za úsvitu, učí se i v sobotu a volnou neděli nejčastěji stráví opět učením, aby byly nejlepší. Inu, jiný kraj, jiný mrav. A pozor – psi se v Číně opravdu, ale opravdu nejedí!

4) Proč se děti tak těžko loučily s Alitou z Indonésie a co u nás zažila poprvé v životě?

Alita byla nejveselejší ze skupiny studentek – optimismus a nadšení z ní doslova sršely. A když dětem anglicky popisovala, jak u nás poprvé viděla sních, vyběhla ven a chytla do dlaně sněhovou vločku... rozuměl snad každý, a to hlavně díky gestům, které hojně Alita používala. Ono ne nadarmo se říká „domluvit se rukama a nohama, když to jinak nejde“ ... a opravdu to funguje. Krásu Indonésie děti mohly vidět na spoustě fotografií a videí, na kterých nám Alita ukázala krásy písčiny pláže ostrova Bali, hučící vodopády nad skalisky ostrova Jáva, hustou neporušenou džungli na ostrově Papua, pestrobarevnou „Rainbow village“ u města Semarang, a dokonce i poslední žijící dinosaury na světě – proslulé varany z ostrova Komodo. Zároveň si děti vyzkoušely tradiční jávský tanec, který je velmi elegantní a ladný. No a hra „bekel“, při které se hází hopíkem a zároveň je třeba uchopit do ruky postupně pět malých předmětů, než odražený hopík dopadne zpět, žáky taky velmi zaujala. Hned si sehnali vlastní vybavení a začali hru hrát. A věřte, že pro nás dospělé není vůbec jednoduchá. Chce to hodně trpělivosti.

5) Jaké tance a cviky tradiční jógy naučila naše děti Kajal z Indie?

Že je v Americe Hollywood, je všeobecně známo – ale o indickém Bollywoodu... O tom, že Indové pro matematiku „vynalezli“ nulu a o dalších věcech nám povyprávěla sympatická Kajal, které, ač nikdy před tímto projektem nevycestovala z Indie, byla velmi nakloněná k poznávání jiné kultury a zároveň velmi vděčná, že se mohla projektu zúčastnit. Během prezentace jsme si mohli prohlédnout nejvýznamnější indické pamětihodnosti v čele se světoznámým Tádž Mahalem – věděli jste, že když tuto hrobku pro svou milovanou manželku nechal král Šáhdžahán dostavět, nechal všem stavbyvedoucím usekat ruce, aby nic krásnějšího už nikdy nemohli postavit? Dále jsme si poslechli vyprávění o hinduistických eposech, zacvičili jsme si základní cviky indické jógy, zatančili jeden z mnoha oblíbených tanců, prohlédli si národní kroj a vyzkoušeli si i hindštinu. Velký ohlas měl i náboženský svátek „Holi“, při kterém si Indové barví obličej pestrými barvami, a všichni jsme se shodli, že bychom chtěli navštívit i Zlatý chrám v Armitsaru, který plave na vodě a je ozdoben celkem 22 tunami zlata.

6) Co se našim dětem nejvíc líbilo na vyprávění Vitaliny z Ukrajiny?

O Ukrajině, jakkoliv je nám tato země blízká, stále více nevíme, než víme – a právě toto se rozhodla napravit Vitalina z Kyjeva. Poněvadž jsme všichni Slované, byly tyto přednášky zvláštní i v tom, že se celou dobu nehovořilo pouze anglicky a žáci si mohli na vlastní uši poslechnout, že ukrajinský i český jazyk mají mnoho téměř stejných slov. Nezůstalo pochopitelně jen u slov, a tak jsme si prohlédli krásné scénérie této 2. největší země Evropy ze všech jejích koutů, zaposlouchali jsme se do písně populární skupiny „Okean Elzy“, zazpívali si pravoslavnou vánoční koledu, a dokonce jsme si i zaskákali při tanci tradičního kozáckého tance příznačně nazvaného „hopak“. Třešničkou na dortu pak byla zvláště vydařená hodina ruského jazyka pro naše deváťáky, kteří mohli celou hodinu komunikovat s rodilou mluvčí v ruštině.

Výjimečná byla i středa 21. února, kdy se konala tzv. Global village, představování zemí formou ochutnávek místních jídel, zkoušení tanců a možnosti vzít si do ruky předměty typické pro danou zemi, jako třeba peníze, ruční výrobky a látky. Lektorky nám také zpívaly národní písně. Dopoledne se tedy všichni žáci nejen ze školy, ale také ti starší ze školky, mohli u každého ze stánků alespoň pomyslně přenést do exotických dálek. A odpoledne měla pak možnost toto zažít i široká veřejnost, která se účastnila v hojném počtu.

Ve čtvrtek byl program doplněn karnevalementem v maskách, kdy jsme lektorky naučili naše tance, polku a mazurku. A bylo to odpoledne plné hudby, soutěžení a zábavy. V pátek jsme ještě zhlédli poslední prezentace a nezbývalo nic jiného než se s lektorkami rozloučit. Na závěrečném ceremoniálu jednotlivé třídy formou svých vlastních prací ukázali dívkám, co si o jejich zemích budou pamatovat a co se jim líbilo nejvíce. Společné vyfocení a to víte, i slza ukápla.

Co nám celý projekt dal?

Dozvěděli jsme se o těchto zemích hodně, netradiční a zábavnou formou, což rozhodně znamená, že si budeme to naučené dlouho pamatovat. Zároveň vše probíhalo v anglickém jazyce, a tak si moc dobře uvědomujeme, že učit se angličtinu nám umožní poznávat lidi z cizích zemí, dorozumět se s nimi a dozvědět se o nich samých i jejich odlišné kultuře. Tento projekt zároveň ukazuje našim žákům, že není třeba mít obavy z cestování. I naši žáci třeba při studiu vysoké školy budou chtít vycestovat a seznamovat jiné lidi s Českou republikou a našimi tradicemi.

Lucie Morávková

Lyžování na Máchovce

Ve středu 24. ledna jsme se v počtu 30 + 3 (rozuměj 30 dětí, 3 dospělí) nechali dovést do Nové Paky na sjezdovku Máchovka na, pro většinu první a dost možná i poslední, letošní lyžování. Dostali jsme V.I.P šatnu, ve které jsme všechno nepotřebné pro ježdění zamkli. Většina dětí byla mladšího školního věku, občas měly problém obout si lyžáky, hlídat si osobní věci. Sníh byl těžký a počasí nám nepřálo, posuďte sami: teplota 5 nad nulou, trvalý mírný déšť, jihozápadní vítr 8 m/s, tlak 1 009 hPa, biozátěž na stupni 3, okluzní fronta nad hlavou. No zkrátka nic moc.

Jeden by řekl, že z toho nemůže vzejít nic dobrého. Ale naštěstí opak byl pravdou! Všichni jezdili s plným na-

sazením a hlavně podle svých možností, a to, že své síly nepřeceňovali, byl asi hlavní důvod, že jsme se všichni v pořádku vrátili do školy. Prokouslý ret nepadá přece na váhu. Paradoxně největší karamboly tak předvedli páni učitelé (mě ještě teď bolí hlava). Žáci také občas nedodržovali některé zásady jízdy na sjezdovce, jako nejezdit příliš rychle „šusem“, dodržovat bezpečnou vzdálenost, nezastavovat uprostřed sjezdovky, v každé chvíli předvídat, být ohleduplný k ostatním. Ale to se jistě časem naučí, jen když bude sníh!

Takže lyžování zdar a SKOL!

Libor Stuchlík

Hurá za pohádkou do divadla v Mladé Boleslavi

Poslední únorový den si děti 1.–4. třídy vyjely do divadla v Mladé Boleslavi na muzikál Obušku, z pytle ven! Většina dětí se svátečně nastrojila, holčičky si oblékly krásné šaty nebo sukénky, kluci vyměnili trička za košile. I přes velký mráz jsme vyrazili směr Mladá Boleslav. Cesta vyhřátým autobusem byla příjemná, pohodlná a při sledování pohádky Tři bratři nám velice rychle utekla.

Někteří z nás byli v mladoboleslavském divadle poprvé, prostředí divadla nás natolik uchvátilo, že jsme si po celou dobu mysleli, že jsme v „Národním“.

Pohodlně jsme se usadili a již netrpělivě čekali na začátek pohádky. Dočkali jsme se krásného muzikálu v podání

5 herců z divadelní společnosti Julie Jurištové. Soubor nastudoval pohádku na motivy klasické pohádky Karla Jaromíra Erbena. Pohádka plná písniček byla úžasná a moc se nám všem líbila. Najednou to totiž bylo něco jiného než sedět a zírat na televizi nebo do tabletu, mohli jsme se hlasově zapojit, zazpívat si nebo jenom tleskat do rytmu.

Už se těšíme na příští školní rok, na který tito herci připravují muzikál Pyšná princezna. Tak snad to vyjde, protože o divadelní představení pro děti je v Mladé Boleslavi velký zájem a vstupenky bývají často brzy vyprodané. Doufáme, že budeme mít štěstí.

Monika Rejlová

A ještě jedna pohádka, tentokrát na ledě...

A aby toho nebylo málo, v pátek před jarními prázdninami jsme si vyjeli do Dvora Králové na pohádku na ledě Lotrando a Zubejda.

Tentokrát jsme vyměnili prvňáky za pátáky, protože se prostě všichni do jednoho autobusu nevejdeme a hurá na zimní stadion. Teple jsme se oblékli, navlékli čepice, šály a rukavice, vzali deku na přikrytí a se zájmem sledovali pohádku. Jenom jsme koukali, co dokážou stejně staré děti jako my, protože pohádku předvedly děti z oddílu

krasobruslení. A že jich nebylo málo, na ledě se jich vystřídal kolem 40. Měli nádherné kostýmy, krásné kulisy a s vedlejšími rolemi jim pomáhali i jejich rodiče.

Moc se nám to líbilo, protože na něčem podobném jsme se školou ještě nebyli a my přece chceme stále poznávat nové a nové věci. A třeba se to někomu zalíbilo natolik, že vyzkouší, jestli by tento druh sportu nebyl vhodný třeba pro něho.

MR

Divadelní představení Vznik ČSR

Letošní rok je rokem stého výročí vzniku samostatné republiky. S jedním z prvních programů se přihlásilo Divadlo jednoho herce z Hradce Králové.

Hodinový program byl jako ochutnávka toho, co lze v souvislosti s výročím vzniku republiky připomenout. Na osudech pradědečka to byl příběh legií a dobrodružství Emmy Destinové. Slavné osobnosti na bankovkách – každá z nich měla něco společného s českým státem.

Mimoto jsme se dozvěděli, že ČSR měla své válečné loďstvo.

Nakonec jsme se zastavili u čísla 8 v českých letopočtech. Kromě letopočtů notoricky známých jsme objevili ještě řadu dalších. A navíc, když se sečtou hodnoty bankovek tak vyjde číslo 8 800, s drobnými mincemi pak 8 888. Ta osmička je prostě podezřelá.

Alena Müllerová

Pohádkový zápis

hurá

k zápisu do 1. třídy ZŠ a MŠ Pecka,

který se koná

5. dubna 2018 od 13.30 do 17 hod.

Těšíme se na vás.

Telefon: 493 166 799 | email: zs.pecka@seznam.cz | www.zs-pecka.cz | www.nasetelevize.cz

Pozvánka na slavnostní Pasování na čtenáře,

které se bude konat dne **6. června v 15.30** na sále hasičské zbrojnice v Pecce. Srdečně vás zvou žáci první třídy ZŠ a MŠ v Pecce, třídní učitelka, Knihovna Kryštofa Haranta a Městys Pecka. Prvňáčci budou slavnostně pasováni na opravdové čtenáře a obdrží svůj vlastní průkaz do knihovny. Po skončení akce si mohou zajít zapůjčit svoji první knížku do knihovny, kde bude připraven výběr z knih pro první čtení a také malé občerstvení. Přijďte je podpořit v tento pro ně slavnostní den.

Co nám ještě zbývá?

Na hodnocení školního roku 2017/2018 je daleko. Do konce roku nám zbývají ještě tři měsíce, které a to víme už teď, budou opět naplněny rozličnými aktivitami, kterými doplňujeme naši pravidelnou vzdělávací činnost s dětmi v mateřské škole.

Nejprve ale krátké ohlédnutí do nedaleké minulosti. Zde krátce k některým našim akcím.

Bosohrátky v MŠ – to byla odpolední akce pro rodiče s dětmi, na které si nejen děti, ale i rodiče vyzkoušeli, jak máme šikovné nožky a jak je potřeba s nimi cvičit, aby byly zdravé. Stonožka Božka nejen s dětmi cvičila, ale učila děti prsty u nohou uchopovat rozličné předměty, stuhy, chodili jsme po laně, po kolejkách, prstíky posouvaly předměty na určené místo... Na závěr jsme si vytvořili nohama malovaný obrázek a odměnou pro děti byla vlastnoručně vytvořená stonožka Božka, kterou si odnesly děti domů na památku.

Svátek tance – kluci v košilích s kravatou, s kloboukem a holčičky v sukničkách, v šatech. Tak přišly děti do MŠ oblečené v den, kdy jsme měli Svátek tance. Nejprve to byly jednoduché pohyby, zvuky jako v době pravěké, ale po chvíli jsme se seznámili i s dalšími tanci. A děti slyšely a prakticky si vyzkoušely polku. Úplně všichni jsme byli v pohybu.

Královský bál – karneval pro děti nejen z mateřské školy – se i přes letošní řádění „zlé tety chřípky“ velice vydařil. Nejen děti, ale i dospělí si karneval užili. Král Leopold, královna Alžběta a jejich dvě dcery Majdalénka a Apolenka všechny přivítali na královském plese. A pak se už tančilo, zpívalo, soutěžilo a domů se letos vůbec nechtělo. Děkujeme všem rodičům, sponzorům, kteří pomáhali se zajištěním cen do dětské tomboly, s organizací karnevalu a rodičům, kteří se aktivně zapojili nejen do tance, ale i do úklidu po skončení karnevalu. Bylo to báječné. Děkujeme.

A co nás ještě čeká?

- až budete číst tyto řádky, budeme mít za sebou již přípravu na velikonoční svátky a velikonoční jarmark při otvírání hradu Pecka
- do konce školního roku děti ještě uvidí několik loutkových či maňáskových pohádek v MŠ
- absolvujeme plavecký výcvik v Nové Pace
- naši zpěváci se zúčastní soutěže Novopacký slavíček a celý sbor Sedmihlásek vystoupí jako host na Koncertu MŠ Novopacka
- naši předškoláci půjdou 5. dubna k zápisu do ZŠ a 10. května se budeme těšit na nově přichozí děti do naší mateřské školy
- zvládneme i další projektové dny v každém měsíci – Svátek hudby, rukou, míčů, Čarodějnický den, půjdeme se podívat na hrad Pecka, až přijede princ Bajaja
- předškoláci pojedou na prodloužený víkendový pobyt na horách a na konci měsíce června je čeká slavnostní zakončení docházky do MŠ
- ani sport nezůstane stranou – v červnu se opět zúčastníme Olympiády MŠ Novopacka, Běhu okolo hradu Pecka, čekají nás kratší i delší vycházky po okolí Pec-ky – jen aby nám přálo počasí
- a tak dále, a tak dále. Jsou tu ještě další činnosti, kterými chceme pobyt dětem v naší MŠ zpříjemnit a naplnit. Věřme, že se nám to podaří a budeme všichni spokojeni.

*Za MŠ Pecka
Jana Murdychová*

Hravá odpoledne v mateřské škole pokračují

Rodiče, přijďte si s vašimi dětmi, které ještě nechodí do mateřské školy, pohrát, prohlédnout si prostředí školy, popovídat si s učitelkami o vstupu do MŠ, o potřebách a dovednostech vašich dětí, než nastoupí do prvního dětského kolektivu.

Pravidelně každé úterý od 14 do 16 hodin.

Těší se na vás kolektiv MŠ

Zápis dětí do mateřské školy v Pecce

Na školní rok 2018/2019

Srdečně zveme rodiče a jejich děti k zápisu do naší mateřské školy dne 10. května od 14 do 17 hodin.

Přineste s sebou:

- Vyplněnou žádost o přijetí dítěte do mateřské školy – tiskopis si můžete vyzvednout již nyní v MŠ nebo si jej stáhnout na webových stránkách MŠ (www.ms-pecka.cz) – s potvrzením dětského lékaře o pravidelném očkování a zdravotním stavu dítěte nebo jej vyplníte při zápisu v MŠ
- Průkaz totožnosti zákonného zástupce
- Rodný list a očkovací průkaz dítěte

Proč navštěvovat naši mateřskou školu?

- Pracujeme podle Školního vzdělávacího programu Poznáváme svět s Křemílkem a Vochomůrkou, od září 2017 obohacený o Netradiční dny a staročeský kalendář v MŠ

Nabízíme:

- Zájmové činnosti dětí – pěvecké, výtvarné, taneční, sportovní
- Logopedická péče – individuální práce s dětmi
- Práce s dětmi s OŠD
- Projektové dny v MŠ – Svátek řeči, tance, rukou, Zelený den, Plyšákový...
- Sportovní aktivity – plavecký výcvik, tematické vycházky do okolí Pecky, pobyt předškoláků na horách, Sportík – odpolední cvičení dětí
- Kulturní akce – divadla, besedy, koncerty, výlety...
- Enviromentální výchova a pracovní činnosti dětí na školní zahradě, ochrana přírody, vycházky do přírody
- Akce pro děti, rodiče i širokou veřejnost, zapojení MŠ do veřejných akcí – Karneval, Peckovský masopust, Lampionový průvod, Vánoční koncert...
- V neposlední řadě hezké a podnětné prostředí pro všestranný rozvoj vašeho dítěte
- Přijďte se s dětmi podívat do naší mateřské školy: **Den otevřených dveří – čtvrtek 26. dubna 2018 – a pak si zvolte vhodnou školku pro vaše dítě.**

Na nové děti i jejich rodiče se těší kolektiv zaměstnanců mateřské školy.

Fotoslouppek z MŠ

Jak se žilo v Horním Javoří

Vzpomínky rodáka pana Ladislava Pecha.

Pan Ladislav Pech se narodil na Horním Javoří v roce 1932 v domě č.p. 9. Ve vsi prožil své dětství a dospívání. Ve svých 18 letech odešel z domova do světa. Žil, pracoval a založil svou rodinu v Praze. Byl vyšším důstojníkem generálního štábu ČSLA. Na Horní Javoří však nezapomněl. Rád tam i s rodinou jezdil za rodiči a posléze se jeho rodný dům pro něho stal víkendovým a rekreačním zázemím. Zemřel dne 31. května 2017.

Pokračování z minulého čísla.

Vzpomínám na některé domy a v nich žijící lidi.

Č.p. 1 – samota zvaná Paseky. Plecháčovi a jejich na zdejší poměry značně veliké zahradnictví zaměřené na prodej především sadby zeleniny, salátových okurek a květin. Pan Plecháč st. byl vášnivým sběratelem starých mincí. Jeho syn v této činnosti pokračoval.

Č.p. 3 – Kráčmarovi. V chalupě byla zřejmě kdysi hospoda. V dané době tam byla vcelku slušně vybavená obecní knihovna, později přestěhovaná do kulturního domu na návsi. Manželka p. Kráčmara byla švadlena, kde si moje máma nechala často něco šít.

Z domu pocházel Antonín Kráčmar, sokolský a hasičský funkcionář, vlastenec, který zahynul v Terezíně v květnu 1945. U cesty před domem stojí jeho památník.

Č.p. 4 – Dixovi, Anna a František. Za Protektorátu Čechy a Morava p. Dix byl starostou obce.

Č.p. 5 – Formanová, vdova. Přestěhovala se do č.p. 10 k Máhlřům. Za Protektorátu Čechy a Morava byl dům využíván jako strážnice.

Č.p. 8 – Dixová Marie, slečna. Učitelka na Obecné a měšťanské škole v Pecce, učila i moji mámu, vysvědčení zachováno v pozůstalostech. Každý den za jakéhokoliv počasí chodila do Pecky do kostela. Jako jediná se starala o sochu sv. Jana na návsi, oplocení, nápisy, květiny. Stejně tak o kříž za obcí směrem k Arnoštovu. Její příbuzný František Stránský k ní jezdil na návštěvy autem Aerovkou. Bylo to první auto na Javoří a jako děti nás svezl. Pro nás tenkrát nezapomenutelný zážitek.

V 50. letech chalupa po úderu blesku vyhořela, později byla opravena.

Č.p. 9 – Pechovi, Josef a Marie. Kovozeďedelec (tak se tehdy říkalo těm, kteří měli pole do 2 ha a ještě pracovali v továrnách). V zimě a příležitostně pracoval s mojí mámou na směny v továrně v Pecce. Chalupa byla koupena od nějakých Čerovských, jejich identita a stáří chalupy nebylo zjištěno. Kupní smlouva je zachována v pozůstalostech. Bydlela s námi babička (matka mého otce) rozená Marxová.

Č.p. 11 – Čípovi, Josef a Milada. Pan Číp byl známý vědecký pracovník-profesor.

Č.p. 12 – stará kovárna. Objekt byl kolem roku 1935 zbourán.

Č.p. 14 – Festovi, Ladislav a Božena. Pan L. Festa byl po roce 1945 zvolen předsedou národního výboru v obci. Úřad MNV byl v opuštěné chalupě č.p. 10, později byla zbourána.

Č.p. 16 – Černý František s manželkou. P. Černý byl velitelem sboru dobrovolných hasičů v obci. Byl vlastníkem plemenného býka pro celou obec.

Č.p. 17 – Pařízkovi. Pan Pařízek jako první v obci vlastnil motocykl. Tonička, příbuzná Pařízkových, možná Stuchlíková (?), každý rok svolávala veškerou mládež z Javoří a dělala skupinové fotografie, některé se zachovaly dodnes.

Č.p. 18 – Festovi, Adolf s manželkou. Vlastnili trafiku, která spočívala z vojenského kufru, kde byly naskládány cigarety ve stovkových baleních, Zorky, Vlasty, Letky a podobně. Tyto se balily do novinových útržků. Já jsem tátovi často pro ně chodil (10 ks za 1 Kč). Na dvoře měli hlubokou studnu, kolem 20 m, nejhlubší ve vesnici, postupně se zasypávala.

Č.p. 19 – Stuchlíkovi. Chalupa zřejmě po požáru zlikvidována. Vyhořela snad po úderu blesku.

Č.p. 20 – Šepsovi, Josef a Marie. Jako poslední v celé obci vlastnili doma tkalcovský stav, na kterém pracoval jejich dědeček. Objekt je zbourán.

Č.p. 23 – Chlupáčovi, František s manželkou. Pan Chlupáč byl starostou obce. Jako první v obci měl rádio „dvoulampovku“ na elektřinu z větrníku. V květnu 1945 v období Pražského povstání jsme chodili poslouchat rádio, co se v Praze děje, vysílané tzv. stanicí „náletovkou“.

Č.p. 24 samota Pavučiny – manželé Zlatníkovi. P. Zlatník byl povoláním stavitel. Žili celkem odděleně od života v celé obci vzhledem ke vzdálenosti samoty.

Č.p. 25 – kulturní dům postavený obcí v 60. letech min. stol. Je v něm hasičská zbrojnice a byla v něm umístěna obecní knihovna. Budova byla prodána do soukromého vlastnictví.

Č.p. 26 – Chlupáčová Kateřina, vdova. Scházela se tam mládež, zejména hráči karet, kde se hrálo převážně o sirky.

Č.p. 28 – Plecháčovi, František s manželkou. Pan Plecháč byl aktivně zapojen do kulturní činnosti jednak jako divadelník nejen v obci, ale i v divadelním souboru v Pecce. Obstojně hrál na klarinet, v dobrovolném hasičském sboru vykonával funkci zbrojmistra. Byl jeden z prvních vlastníků stabilního benzinového motoru k zemědělským účelům (mlácení obilí).

Č.p. 29 – Šepsovi, Antonín a Marie. Kovozezemědělci, v zimě a příležitostně práce v textilní továrně v Pecce. Velmi úzké příbuzenské vztahy s Pechovými č.p. 9. Babička Antonie, která s nimi žila (matka p. Šepsa), měla za povinnost každý den ve 12 hodin zvonit pro celou obec na zvonici na návsi stejně jako večer „klekání“. Za německé okupace byl zvon zkonfiskován a již nikdy nebyl vrácen. Zvonice byla zbourána.

Po odtržení Sudet a obsazení Československa německou armádou v roce 1939 byl zřízen Protektorát Čechy a Morava. Hranice po odtržení pohraničí probíhala od naší vesnice asi 2 km severně mezi Bělou u Pecky a Stupnou. Moje babička měla sestru ve Stupně, a když se s ní chtěla setkat, tak jediná u závoje na silnici za přítomnosti německé hlídky.

Odpor k německé okupaci byl znát všude. Projevoval se také tím, že na některých místech v lesích a skalách byla psána nebo vytesávána vlastenecká hesla, popřípadě vystavovány fotografie našich prezidentů. Jedno z nejpovedenějších takových děl bylo v lesíku na Munzaráku (zřejmě dílo p. Ant. Kráčmara z Horního Javoří č.p. 3). Do skály je vytesáno následující heslo „VĚŘÍM VE VÍTĚZSTVÍ DUCHA NAD MEČEM“ a zasklené fotografie prezidentů T. G. Masaryka a E. Beneše. Na tato místa se chodili dívat mnozí lidé. Obdobná díla se objevila na Hrubé skále nebo na Kulatém vrchu.

V naší malé vesničce řádilo gestapo, které zatklo Antonína Kráčmara z č.p. 3, velitele novopacké hasičské župy, tajně v noci za odbojovou činnost proti okupantům. Byl internován v koncentračním táboře Terezín odkud (přestože ještě začátkem května 1945 byl viděn) se již nikdy nevrátil. Na jeho počest byl u cesty k jeho rodnému domu postaven hasičstvem novopacké župy pomník, který připomíná jeho vlasteneckou činnost.

Život za protektorátu nebyl na vesnici jednoduchý. Veškeré potraviny byly na lístky, boty na poukazy, cigarety na tabačenky (60 kusů na osobu a měsíc). Podle velikosti polí se muselo odvádět obilí, dále mléko nebo máslo od dojníc, od slepic vejce (60 kusů za rok od jedné). Plnění těchto dodávek sledovaly hospodářské kontroly. Případy neplnění byly považovány za sabotáž. To mohlo znamenat přísný trest a koneckonců i koncentrační tábor. Vzhledem k tomu, že přeprava mléka z naší obce nebyla možná, tak obec měla výjimku, že mohla dodávat máslo. Každou středu odpoledne z Pecky přijížděl s trakařem p. Šeps. Ten máslo a vejce od jednotlivých dodavatelů odebíral. Pro nás děti to bylo určité povyražení z jednotvárného života.

Němci jako součást protivzdušné obrany a včasného varování zřídili na Munzaráku vidovou hlásku, jejímž úkolem bylo sledovat nepřátelská letadla, popřípadě bombardovací svazy nad celými severovýchodními Čechami. Ze zasklené pozorovací věže s ubytovnou měli opravdu rozhled po celém tomto obzoru. Posádku tvořilo 6–7 vojáků wehrmachtu. Na obědy chodili do hospody ke Zlatníkům na Arnoštov. Jejich velitelem byl nějaký feldwebel (rotmistr) Fischera, který dojížděl z Nové Paky a denně chodil z Bělé na Munzarák pěšky za jakéhokoliv počasí. Tato posádka neměla s naší vesnicí žádné styky, a tudíž nebyly ani žádné problémy. Jako mládež jsme si dělali

záslusk na silný dalekohled, který měli na stativu na pozorovací věži, až budou Němci utíkat. Bohužel jsme se nedočkali, protože nás předběhli Peckováci.

Za německé okupace nebylo pro rodiče tak jednoduché uživit rodinu. Potraviny se sháněly všelijak. Načerno pro obilí se jezdilo ke strýčkovi na Tikova. Pro mne a bratrance Josku to býval vždy adrenalin. Jezdilo se s trakařem v podvečer a s půlmetrákem obilí jsme se vraceli nad ránem. Nemohlo se jet po veřejných komunikacích, kde byly německé hlídky, ale po polních cestách, mezích, loukách a lesích. Jezdili jsme s dvěma trakaři. Strýček Šeps s bratrancem a můj otec se mnou. Cesta vedla přes Nový Dvůr, kostel na Byšičkách, chatu na Nebesích, Bukovinu, Arnoštov a H. Javoří. Délka trasy byla asi 15 km. Ona to s trakařem, půlmetrákovým nákladem, v noci, po různých cestách a necestách nebyla žádná procházka, ale pro nás kluky to byl zážitek. Obdobným způsobem se pak s tímto obilím jezdilo v noci do mlýna v Bělé k semletí na mouku.

Dalším zážitkem pro nás kluky byl pád poškozeného amerického bombardovacího letadla poblíž Hřídělce asi 3 km severozápadně od Lázní Bělohradu. Z Javoří k místu pádu to bylo vzdušnou čarou asi 5 km. Jako kluci jsme tam byli dříve, než se Němcům podařilo tento prostor uzavřít. Však jsme si odtamtud přinesli pro nás neocenitelnou kořist v podobě nějakých součástek z tohoto letadla včetně spousty nábojů do kulometu.

Na začátku a na jaře roku 1945 bylo cítit, že porážka Německa je na spadnutí. Aktivizovalo se odbojové a partyzánské hnutí. V našem kraji to bylo zejména na Semilsku. Už 3. května linkové autobusy z Nové Paky do Pecky jezdily s Československými státními vlajčkami. Na hradě v Pecce (kam bylo tehdy ještě vidět z návsi) vlála naše státní vlajka. Ihned se vyvěsila naše vlajka na hasičské zbrojnici. Byla-li v Pecce vlajka sundána (blížila se ustupující nějaká německá jednotka), stejně se dělo i na hasičské zbrojnici v Javoří.

Německé kolony přehající před Rudou armádou směrem na západ odhazovaly kolem silnic veškeré nepotřebné věci, výzbroj, atd. Po polích pobíhali opuštění koně, v lesích různé existence. Do Horního Javoří bylo z Pecky přiděleno několik ukořistěných německých pušek. Byly uloženy v hasičské zbrojnici a sloužily k vyzbrojení stavěných pomocných hlídek, které měly za úkol střežit obec. V městech a obcích se strhávaly německé nápisy, vytvářely se revoluční výbory. Druhá světová válka skončila.

Ještě několik poznámek ke sportovnímu, kulturnímu, společenskému životu a zažitým zvykům v obci.

Mládež v obci se vcelku důsledně dělila na mladší a starší. Ti starší, to byla kasta, která mezi sebe ty později narozené v žádném případě nepouštěla. Starší mládež se scházela na kládách na návsi, kde si zpívala, popřípadě pan Plecháč přehrával na klarinet nové písničky, které právě v té době v nemalé míře vycházely.

Z iniciativy starší mládeže bylo proti vůli obecního zastupitelstva a starosty p. Dixe vybudováno na návsi svépomocí volejbalové hřiště, které, jak se později ukázalo, po další desetiletí sloužilo mládeži ke sportování. Dnes slouží alespoň jako místo pro velkokapacitní kontejner na odpadky.

V určitém období měla obec i ochotnické divadlo. Soubor složený zejména ze starší mládeže pod hlavičkou SČM odehrál několik divadelních představení v sále hostince v Arnoštově a v Bělé u Pecky. Navazoval tak na divadelní tradici našich otců, kteří divadlo také hráli. Velkým propagátorem divadla a aktivním hercem byl p. Plecháč č.p. 28, který pracoval v divadelním souboru v Pecce.

V obci byl především zásluhou pana Antonína Kráčmara č.p. 3 a pana Františka Černého č.p. 16 velmi aktivní sbor dobrovolných hasičů. Velitelem byl F. Černý, jednatel Josef Pech č.p. 9, zbrojmistrem F. Plecháč č.p. 28, trubačem J. Chlupáč č.p. 26.

Byla prováděna alespoň 2× do roka pravidelná cvičení s nasazením veškeré požární techniky. Aby se neplýtvalo vodou, které byl ve vodní nádrži stálý nedostatek, muselo se stříkat přímo nad rybník, aby se voda vracela zpět.

Sbor se zúčastňoval hasičských sjezdů a organizoval každý rok hasičský ples v hostinci u Zlatníků v Arnoštově. Pokud se pamatuji, tak hasičský sbor měl za mého mládí pouze jediný ostrý zásah, a to v Bělé u Pecky při požáru hospodářské stodoly a jako první zahájil hašení.

O všech aktivitách hasičského sboru byla jednatelem p. Josefem Pechem podrobně vedena Kniha zápisů. Po jeho smrti byla předána p. Skoupému č.p. 29. Kde je dnes, není mi známo.

Jedněmi z tradic, které se plně dodržovaly, byly pouť, která byla ve stejnou dobu jako v Pecce (první neděli po sv. Bartoloměji), a posvícení. Jako děti jsme se vždy těšili na pečení. Ženské dělaly koláče a muži včetně arnoštovského strýčka je pekly ještě ve staré roubence č.p. 29.

Postupem času se od těchto tradic pomalu a jistě začíná ustupovat. Je to škoda.

Doslov

V těchto vzpomínkách jsem se snažil, z mého pohledu, charakterizovat rodnou vesnici Horní Javoří, zachytit a glosovat některé věci a události hlavně z mého mládí. Jedná se zhruba o dobu do mých 18 let, kdy jsem odešel z domova. Některé údaje jsou z doslechu a poznatků z pozdějších návštěv rodičů.

Protože jsem jeden z několika posledních pamětníků narozených v této obci, chtěl bych tímto uchovat něco o historii naší vesničky pro následující generace. Omlouvám se za případné chyby a nepřesnosti, neboť jsou to mnohdy vzpomínky a události poznamenané osmi desetiletími. Děkuji za pochopení.

Praha, červenec 2015

Ladislav Pech

Stromy republiky a pomníky padlým

Před sto lety skončila 1. světová válka. Rakousko-uherská monarchie se rozpadla. Dne 28. října byl prohlášen vznik Československé republiky. V následné době byly v mnoha obcích na paměť této významné dějinné události vysazovány stromy. Byly to z většiny lípy coby slovanský strom. Vysazování Stromu republiky nebo Lípy svobody, jak byly nazývány, bylo v místě slavnostním aktem za hojné účasti obyvatelstva. Stromy byly vysazovány i při následných výročích vzniku republiky. Většina těchto stromů roste dodnes.

Městys Pecka

Z podnětu učitelského sboru se dne 16. listopadu 1919 konalo slavnostní zasazení Lípy svobody. Nachází se u silnice procházející Peckou na nízkém svahu před kostelem sv. Bartoloměje. Na uvedeném místě je také osazený památník obětí 2. světové války.

Arnoštov

Dne 16. května 1919 hasičský sbor spolu s místní omladinou uspořádal slavnost u příležitosti vysazení dvou Lip svobody, které měly připomínat vznik samostatného Československa. Jedna z nich stojí mezi hasičskou zbrojnicí a požární nádrží.

Bělá u Pecky

Dne 11. května 1919 byly při slavnostním aktu zasazeny dvě Lípy svobody. Jedna u silnice před domem č.p. 34, druhá byla vysazena vedle cesty do Horního Javoří v místě křížení cest pod domkem č.p. 22, kde stojí dosud. Prvně jmenovaná lípa byla poražena asi v polovině 60. let minulého století, kdy došlo k rozšiřování silnice. Domek č.p. 34 byl zbořen v roce 1961.

Bukovina u Pecky

Dne 29. května 1919 se uskutečnilo slavnostní sázení dvou Lip svobody. Ty původní sice v suchém létě uschly, ale na jaře roku 1920 byly nahrazeny jinými. V současnosti stojí již jedna u domku č.p. 20.

Horní Javoří

Není známo, že by ve vsi byl někdy vysazen Strom svobody.

Kal

Z podnětu předsedy místní školní rady a správce zdejší školy byla uspořádána důstojná slavnost sázení Lípy svobody dne 28. října 1919. Lípa stojí na návsi blízko k domu č.p. 23.

Lhota u Pecky

Není známo, že by ve vsi byl někdy vysazen Strom svobody.

Staňkov

Lípa roste na návsi u hasičské zbrojnice. Není jisté, ani možné nějak ověřit, zda byla vysazena jako Strom svobody a kdy.

Vidonice

Jako Strom svobody byla vysazena lípa na vrchu nad vsí u křížení cest Vidonice–Staňkov, Červený vrch–Rašina. Kdy byla vysazena, je již nezjistitelné. Údajně pod ní byla zakopána schránka se záznamy. Lípa již nestojí. Proč a kdy byla poražena, je též těžko zjišťitelné.

Pokud někdo zná a ví něco dalšího či upřesňujícího o těchto stromech, sdělte to autorovi článku. Velmi rád ho doplní.

Památníky padlým v 1. světové válce

Na válečných polích 1. světové války padlo či zemřelo na následky zranění a válečných útrap mnoho vojáků z naší země. Lidé k uctění památky těch, kteří se do vlasti, do svých domovů nevrátili, postavili pomníky. Takovéto pomníky jsou i na Peckovsku.

Městys Pecka

Památník padlým je umístěn na palouku ve svahu pod hradem Pecka směrem k městečku. Odhalení pomníku proběhlo dne 26. června 1930. Na pomníku je uveden le-topočet 1914–1918, znak českého dvouocasého lva a nápis „Těm, kteří životy a štěstí svých rodin svobodě naší obětovali.“ Po obou stranách sloupu je vytesáno celkem 53 jmen vojáků z Pecky, kteří padli či na válečné útrapy zemřeli.

Dílo provedl sochař František Bílek z Vojic dle návrhu Antonína Máry z Hořic v Podkrkonoší.

Bělá u Pecky

Skleněná deska s vyrytými jmény 10 padlých vojáků zasazená ve zdobeném pískovcovém rámu byla osazena na čelní stěně kapličky. Není známo, kdy to bylo provedeno. Kaplička byla v roce 1964 zbourána. Z iniciativy občanů bude ve vsi v roce 2018 památka padlým vojákům obnovena postavením nového památníku.

Kal

Na válečných polích 1. světové války ztratilo život 12 mladých mužů z Kalu. Dne 28. června 1925 byl slavnostně odhalen pomník, jímž se obec rozhodla uctít jejich památku. Pomník je umístěn na pozemku přilehlém k návsi. Vytesána jsou na něm jména všech padlých. Nápis a verš na pomníku zní: „Čestné památce našich spoluobčanů padlých ve světové válce 1914–1918.“

„Spěte klidně v cizí zemi, bratři milení, neboť k vašim opuštěným rovům unáší tichý vánek od nás pozdravy.“

Pomník zhotovil z vojického kamene kalský rodák, sochař Josef Žlab.

Lhota u Pecky

V 1. světové válce padlo 6 mužů ze Lhoty u Pecky. Na památku jim postavený pomník je mohyla z araukaritu, stojící u silnice naproti budově hasičské zbrojnice. Na mohyle je osazena deska se jmény padlých. Slavnostní odhalení proběhlo 15. září 1929. Finanční náklady byly kryty z veřejné sbírky.

Proč byla mohyla postavena z araukaritu, tzv. zka-menělého dřeva, posbíraného v okolních lesích? „... aby jich bylo dosti zachráněno a uchováno jako zvláštnost kraje, neboť vyvážením do ciziny poznenáhlu mizí.“ Tak zní zápis z té doby.

Vidonice

U silnice, přes cestu vedle domu č.p. 41 (bývalá škola), stojí pískovcový pomník věnovaný 13 místním vojákům padlým v 1. světové válce. Jejich jména jsou na věčnou památku vyryta na desce vsazené do pomníku. Na hlavici pomníku je vyrytý nápis „Hrobům v dáli“. Na spodní části pomníku je deska s nápisem „Spěte klidně, drazí v dáli, v cizí zemi, kde jste padli. Vzpomíná vás naše drahá otčina“. Kdy byl pomník odhalen, je již zřejmě nezjistitelné.

Petr Pavel

Povídka: **Útěk**

Bylo mi čerstvých pět let. Celou zimu jsem stonal. Doktoři nevěděli co se mnou. Nakonec padlo rozhodnutí, že strávím léto v dětské ozdravovně specializované na dýchací cesty. Ozdravovna byla v Jizerských horách a jmenovala se Ve Dvorku. Všude kolem byl les a na loukách se pásly ovce.

Na pokoji jsme byli tři kluci. Hned jsme si padli do oka. V noci jsme si vymýšleli strašidelné pohádky a pak se nám nechtělo vstávat.

Tety, tak jsme říkali našim vychovatelkám, nás každé ráno hnaly do ledové sprchy. Naštěstí nás bylo moc, takže jsme se dokázali někdy vyvléknout a schovat. Nejvíce nás děsila vysoká teta. Měla dlouhé tmavé kudrnaté vlasy a velké hnědé oči. Báł jsem se, že pod dlouhou sukní má opravdové čertovské kopýtko. Když šla po chodbě, boty jí hrůzostrašně klapaly.

„Je to jasný, určitě je to pravá čertice z pekla,“ rozumoval Toník.

„Ale čerti chodí na zem jen v zimě, protože v létě by jim bylo moc teplo a čertice nejsou,“ namítnul Aleš.

„Proč by nemohla být i čertice?“

V pekle mají i malé čertíky a naše teta je jejich maminka. Ale co dělá tady v ozdravovně?“ divil se Toník.

„Vyslali ji sem, aby unesla zlobivé děti.“

„Ale, vlastně nemá ocas,“ řekl Toník.

„Může ho mít pod sukní,“ povídal Aleš a poškrábal se na zrzavé hlavě.

Já se choulil pod dekou a přál si být doma ve své posteli.

„Bbleeeee, bleeee, bléééé, čertice vem si mě do pekla. Blee, ble, ble,“ strašil Aleš.

„Nechte toho. Nebo vážně přijde,“ zavolal jsem.

Z chodby se ozvala rána.

„Jé, čert,“ křičeli kluci.

Toník si přetáhl deku přes hlavu.

Přeci jen se otevřely dveře a v našem pokoji stála teta Čertice.

„Kopýtko,“ vyjekl Aleš.

„Co tu vyvádíte. Bude tu ticho. Jestli nebudete spát, rozlučte se s výletem. Budete v kuchyni pomáhat kucharkám připravovat oběd. Tak si to rozmyslete!“

Ztichli jsme jako pěny. Na výlet do Harrachova jsme se moc těšili, svezeme se velkou lanovkou. To si nemůžeme nechat ujít.

Celé dopoledne jsme se snažili být hodní, teta Čertice nás sledovala jak ostříž.

Po obědě jsme se převlékli do pyžam a museli jsme jít spát. Vůbec se mi nechtělo. Vstal jsem z postýlky a šel na záchod, abych si ukrátil čas. Když jsem se vracel, potkal jsem na chodbě Aleše s Toníkem.

„Půjdeme se podívat do divadla. Třeba tam budou nějaký hračky,“ řekl nadšeně Aleš.

Potichu jsme otevřeli dveře do sálu, který byl hned vedle našeho pokoje. Vypadalo to tu jako v opravdovém divadle. Fascinovala mě barevná opona. Byl na ní namalovaný rytíř. Tasil svůj velký meč na sedmihlavého zeleného draka. Každá hlava měla bradavice, vyplazený dlouhý jazyk a z tlamy šlehaly obrovské plameny. Opodál stála dlouhovlasá princezna. V dáli byl vidět bílý zámek a všude kolem hustý les.

„Fuj, ten drak je tak veliký a ošklivý. Co když nás sežere,“ strchoval se Toník.

„Ty mimino, je namalovaný,“ plesknul se do čela Aleš.

„Ale, třeba může obžít.“

„Hele, máš babu,“ křiknul Aleš na Toníka a pádil za oponu.

„Teda, tady se to pěkně klouže,“ povídám a snažím se držet rovnováhu.

„No, to je švanda,“ opičil se Toník.

Blbli jsme a honili se. Když jsem chtěl chytit Aleše, nešikovně jsem uklouzl. Málem jsem upadl na pusu. V poslední chvíli jsem se zachytil opony a ona se celá zřítíla na zem.

„Aáááá, pomoooooc,“ zaječel jsem.

Opona těžce dopadla na podium. Valil se z ní obrovský dým prachu.

„Ach, něco mám v očích.“ Začal jsem se dusit. Naštěstí jsem to rozkašlal.

„Klucí, rychle pryč,“ zavelel Aleš a pádil na chodbu.

Než jsem se vzpamatoval, kamarádi už na chodbě nebyli.

Oči mě štípaly, běžel jsem v bačkůrkách ven z budovy. V hlavě jsem měl tisíce myšlenek. Teta s kopýtkem mě vezme do pekla. Nebo na mě zavolá policii a půjdu do vězení. Zastavil jsem se až v lese. Srdce mi bušilo jako o závod. Trásl jsem se strachy.

Rozhlížel jsem se kolem sebe. Tady pod tím zakrslým smrčkem se schovám a nikdo mě nenajde. Sednul jsem si a hrál si s větvičkami. Začínala mi být zima. Sluníčko dnes vůbec nevylezlo. Možná bude i pršet. Z hrůzou jsem si uvědomil, že mám na sobě jen spací úbor s medvídky.

Třeba mě objeví liška a zaneše mě do své nory. Budu si hrát s jejími malými lištičkami. Kručelo mi v břiše. K obědu byla rajska a tu nemám rád. Snědl jsem jen jeden knedlík. Mohli by tu růst borůvky. Vstal jsem a hledal borůvčí. Opodál jsem spatřil u lesní cesty keřík malin. Otrhal jsem je skoro všechny. Chutnaly sladce.

Vrátil jsem se do svého úkrytu. Dal jsem si kolena až k bradě a mnul si studené ruce. Co když mě sežere medvěd? Ve školce nám říkali, že medvědi žijí daleko v jiné zemi, ale stejně. Mohl by se sem zatoulat. Slupl by mě, jako já jsem slupl malinu. Přepadla mě únava. Lehnul jsem si na studenou zem a snažil se usnout.

Musel jsem prospat celou noc. Probudil mě ptačí zpěv. Cítil jsem jak mě někdo olizuje. Otevřel jsem oči a vyděšeně zíral na velkou tlamu hnědého vlčáka. „Aááá, on mě chce kousnout,“ zakřičel jsem. V tom přiběhli tři muži v uniformách. To bude asi policie. Jdou si pro mě. Zavrou mě do vězení, za zničenou oponu. Chtěl jsem vstát, ale bránil mi pes. Pořád mě očuchával.

„Ty malý kluku, cos tu vyváděl? Ty musíš být Jindra ze Dvorku. Konečně jsme tě našli,“ řekl hnědooký vysoký policista.

„No tak, už bude dobře,“ chlácholil mě menší policista. Vzal mě do náruče a zabalil mě do škrábové deky.

„Drž se mě, odnesu tě do auta, jsi celý prokřehlý. Odvezeme tě do ozdravovny.“

„Ne, ne, ne, já nechci,“ začal jsem se vrtět a bouchal policistu pěstičkami do hrudi.

„Ale, ale, ničeho se neboj.“

„Je tam zlá Čertice,“ brečel jsem a z nosu mi tekla velká nudle přímo na policistovu uniformu.

„Nefňukej, mi s čerty zatočíme,“ usmál se na mě třetí nejmladší policista.

Když jsme vešli do haly, děti volaly: „Hurááá, hurááá, Jindříšek je tady.“

„Jindříšku,“ radostně vykřikla teta Čertice. Dřepla si ke mně a přitáhla mi deku k tělu.

„Cos nám to provedl, měli jsme o tebe obrovský strach.“ Tiskla se na mě a po tváři jí stékaly velké slzy.

Podíval jsem se jí na nohy. Pod sukní, žádné kopýtko neměla. Možná je to hodná teta.

„Neplačte slečno, to vám nesluší,“ usmíval se mladý policista.

„A... ani, nevím jak vám mám poděkovat, rače do jídelny. Dám vám něco na cestu,“ usmívala se teta. Už mi vůbec nepřišla strašidelná.

„Jindříšku, srdíčko moje,“ volala teta Bohunka přes chodbu.

„Ty můj malý rozumbrado, pojď, vezmu tě do pokoje. Dám ti teplé oblečení a pořádně se nasnídáš,“ řekla a pohladila mě po hlavě.

„Já už budu hodný, tety, slibuji,“ řekl jsem rozhodně.

Teta Bohunka mě vzala za ruku a odváděla pryč. Já se ještě stačil ohlédnout a zamával policistům.

Po dobré snídani a teplé koupeli jsem se zavrtal do postýlky. Přitiskl jsem si k sobě mého nejoblíbenějšího plyšového medvídku a spokojeně usnul.

Alena Nedomová

Mariášový turnaj

IV. ročník trojkového voleného mariášového turnaje o Pamětní list Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdržic a pána na Pecce se koná v sobotu **21. dubna 2018 od 11.00 hodin v Hotelu KORUNA na náměstí v Pecce.**

Přihlášky se přijímají na místě v den turnaje od 10.30 do 11.00 hodin. Předprogram, guláš, zajímavé hodnotné ceny s překvapením zajištěny.

Bližší informace na tel.: 723 464 093.

Koukejte chrápat, nebo na vás přide Kumraus a sežere vás!

Jednou ze zajímavostí, jíž se může městečko Pecka právem pochlubit a kterou dnes mají už v málokterém koutu Čech, je staré a velmi pozoruhodné místní dětské strašidlo. Není tomu zase tak dávno, co si pro neposlušné peckovské děti chodil bubák Kumraus. Lokální varovná bytost nahánějící hrůzu svým prazvláštním jménem. Přesto se na něj dnes na Pecce pamatuje jen málokdo. Jedním z posledních pamětníků je paní Irena Pačesná (*1950, Pecka):

Kolem hradu, když sem byla malá, chodil Kumrauc. Tím nás strašila moje teta, abychom byli včas doma: „Koukejte jít domů, už se stmívá, přijde Kumrauc!“ Jak měl Kumrauc vypadat a co to vlastně bylo, to sme nikdy nevěděli. Já ani vůbec netuším, co to slovo znamená. Ale když se takhle sešerávalo, to Bohuška vždycky říkala: „Musíte jít domů se sousedovejma dětma, bude chodit Kumrauc!“

Zprvu by se mohlo zdát, že jde o jedno z hradních strašidel, nebo alespoň o strašáka, jehož výskyt je omezen na bezprostřední okolí hradu. Ve skutečnosti však mezi Kumraucem a hradním areálem neexistuje žádná genetická souvislost, stejně jako postava Kumrauce není fixována k hradu jako takovému. Pravý důvod jeho výskytu je zcela prostý – rodný dům paní Pačesné č.p. 19 se nachází přímo pod hradem a Kumrauc jakožto dětské strašidlo (tzv. Kinderschreck) využívané rodiči k výchovným a disciplinačním účelům se vždy přirozeně vyskytuje v místě bydliště a dětských her. Teta Ireny Pačesné, paní Bohuslava Hubeňáková (*1924), se rovněž narodila v domě č.p. 19, proto je nanejvýš pravděpodobné, že Kumrauce obcházejícího hrad znala už z dob svého dětství (přelom 20. a 30. let), neboť dospělí, jak ještě dále uvidíme, nezřídka rádi straší své ratolesti stejnými bubáky, jichž se oni sami báli jako malí. Paní Hubeňáková tak nejprve v 50. letech strašila Kumraucem svoji neteř Irenu a v druhé polovině 70. let a první polovině 80. let postupně všechny její tři děti.

Druhou důležitou informátorkou je paní Irena Kmínková (*1950, Pecka):

O Kumrajsoj nám vyprávěla naše babička, ta bydlela tady vedle v tom domečku [č.p. 154]. A když měli rodiče odpolední a mně s bráchou hlídala doma [č.p. 153] babička, tak nás vždycky večer nahnala do postele a řekla: „Tak a koukejte chrápat, nebo na vás přide Kumraus a sežere vás!“

Babička nám neřikala, jak ten Kumraus vypadá, ale já, jak sem ležela v posteli a koukala nahoru do okna, tak sem si ho představovala jako nějakou velíkánskou černou kočku a furt sem to tam na tom okně strachy vyhlížela, jestli to tam neleze.

Paní Františka Pohlavová (*1894), jež v druhé polovině 50. let takto strašila Kumrausem svoji vnučku, pocházela z Radkyně, ale většinu svého života prožila na Pecce, odkud pocházel její manžel.

Nyní se už ale přesuňme jen o několik domů výše k č.p. 102, kde žije významný peckovský pamětník Jaroslav Stárek (*1929, Pecka), kterého v dětství strašila Kumrausem jeho maminka, paní Josefa Vokatá (*1905), rovněž peckovská rodačka: *Mamka vždycky říkala: „Přijde na tě Kchumraus a sebere tě!“ Měla to být nějaká postava, ale jakého rázu, to vůbec nevím. Maminka k tomu nic neřikala, pouze mě tímhle strašila, že si mě veme Kchumraus. Strašila mě tím obecně, ne že by to bylo vysloveně vázáno třeba na večer. Nebylo to ani specifikováno nějakou podobou, to bylo pouze nějaké strašidlo. Ani já si nevytvořil žádnou podobu, pouze ten výraz naháněl strach sám o sobě.*

Čtvrtou a dosud poslední pamětnicí, kterou se mi na Pecce podařilo vyhledat, je paní Eva Machková (*1944, Pecka):

My sme říkali Komraus. Tím mě strašila moje babička – tatínkova maminka, to byla taky Peckovačka. Babička pocházela z Bělé u Pecky, ale celý život prožila tady na Pecce. A když sem jako malá zlobila, tak mi říkala, že přide Komraus, sebere mě a vodnese si mě. Tehdy jsme ještě bydleli na náměstí, co je dnes cukrárna [č.p. 11]. Já si Komrause sama představuju jako nějakýho starýho nepříjemnýho dědka v kabátě nebo klobouku. Ale to sem si takhle představovala já sama, nepamatuju se, že by babička někdy říkala, jak ten Komraus vypadá. A my sme s tím potom s manželem strašili i naše děti: „Zavolám na tě Komrause!“ nebo: „Přide Komraus!“ Zkrátka jak bylo potřeba, tak chodil Komraus. Ale vnoučata už s tím nestrašíme, ty by se tomu už nejspíš smály [smích].

A já si bezpečně pamatuju, že sme Komrausem strašili ještě Vítu Červenkového, když byl malej. Von byl takový živý dítě, a když byl jednou tady u nás u baráku [č.p. 287], tak Karel zařukal tadyhle sklepním vokýnkem, a my sme mu řekli, že tady je Komraus. A von se bál, že máme Komrause ve sklepe.

Podobně jako v rodině Pačesných, jsme i u Machkových svědky využívání dětského bubáka minimálně přes dvě generace. Koncem 40. let se paní Eva coby malá dívka bojí Komrause pod vlivem působivého vyprávění své peckovské babičky, aby následně v 70. letech společně se svým manželem úspěšně aplikovala tutéž nadpřirozenou bytost k umravňování vlastních ratolestí. Současně tu máme doloženo dosud nejpozdější využívání Komrause k výchovným účelům. Sahá do druhé poloviny 80. let, kdy jím manželé Machkovi postrašili čiperného peckovského chlapce Vítězslava Červenku (*1981). S lehkou nadsázkou tak můžeme říci, že se syn tehdejšího kastelána hradu Pecka může hrdě pyšnit statusem poslední Komrausovy dětské „oběti“. Tedy alespoň prozatím, neboť stále ještě existuje šance, že by tato stará folklorní tradice nemusela s počátkem 21. století zaniknout.

Vznik obávaného strašidla peckovských dětí úzce souvisí s dřívější existencí česko-německého jazykového rozhraní. Jestliže jména *Kumrauc* či *Kumraus* dávají tušit původní smysl německých slov, potom tvar *Komraus* již neponechává prostor k sebemenšímu pochybnostem. Jedná se totiž o formu původní a nezkomolenou, na jejímž základě můžeme genezi dětského bubáka snadno zrekonstruovat. Jeho jméno vzniklo z rozkazovacího způsobu německého slovesa (*he*)*rauskommen* – *vyjít ven*. Imperativ: *Komm raus!*, značí toliko co: *Pojď ven!*, *Vylez ven!* *Vylez!* Sousloví *Komm raus*, jímž se v místních německých rodinách přivolával na nezbedné děti bubák, přešlo ve stejném kontextu do českého jazykového prostředí, kde se z běžného německého imperativu stalo strašidelně znějící vlastní jméno nově vzniklé nadpřirozené bytosti, bubáka *Komrause*, kterým byly posléze strašeny české děti.

Ačkoliv byla prvotní forma jména *Komraus* později zkomolená na nejfrekventovanější *Kumraus*, ojediněle *Kumrauc*, nadále byly paralelně užívány všechny tvary.

Důležitým prvkem obsaženým ve všech dosud sebraných vyprávěních je naprostá absence snahy dospělých osob jakkoliv konkretizovat Kumrausovu podobu. Situace, kdy Kumraus nenabyl konkrétní podoby hned ve čtyřech různých peckovských rodinách, byla zřejmě dána skutečností, že tato lokální nadpřirozená bytost ani žádnou konkrétní podobu neměla! Byl to pouze abstraktní pojem, jméno nahánějícím hrůzu při pouhém vyslovení. Vše bylo nejspíše záměrně ponecháno na dětské fantazii, která, jak jsme mohli vidět výše, v některých případech sama kreativním způsobem dotvořila Kumrausovu podobu do formy černé kočky nebo nepříjemného dědka v klobouku a kabátě, a jindy se naopak spokojila pouze s nesrozumitelným jménem, jež nahánělo dostatečný strach samo o sobě.

V průběhu 20. století peckovský Kumraus vystupoval paralelně ve dvou polohách. Buďto představoval jakýsi ekvivalent klekánice, tedy bytost úzce spjatou se soumrakem a varující děti před pobytem venku v zakázaný čas, nebo bubáka přicházejícího dle momentální potřeby rodičů kdykoliv během dne. Strašidlo si mohlo děti odnést, v krajním případě je na místě sežrat, neméně hrozivá byla ovšem představa pouhého výskytu obávaného bubáka, ať už obcházel zdejší hrad, nebo sídlil ve sklepech rodinného domu.

Vše zatím nasvědčuje tomu, že se jednalo o folklorní postavu spjatou ryze s prostředím městečka Pecky, kde se tato nadpřirozená bytost nejspíše i zrodila. Její vznik spadá minimálně na přelom 19. a 20. století, lze se však důvodně domnívat, že rodinné mezigenerační podání v peckovských rodinách sahá hlouběji do minulosti, než můžeme v současné době vysledovat.

Postavy dětských bubáků a strašidel se vyskytují jako součást dětského folkloru od nepaměti téměř ve všech kulturách. Vedle univerzálních postav (např. klekánice, polednice, dědek s pytle apod.) existovala v českém folkloru i celá řada lokálních varovných bytostí podobných peckovskému Kumrausovi, jejichž dřívější výskyt folkloristé předpokládají v celé řadě českých měst a obcí. Většina těchto nadpřirozených postav i vyprávění o nich ale v minulosti zanikla, byla zapomenuta, aniž by byla písemně zdokumentována. Postava Kumrause je tedy cenná tím, že vystupovala v ústním podání ještě v 80. let 20. století a dodnes žije ve vzpomínkách posledních pamětníků. Obzvláště pozoruhodný je peckovský bubák svým neobvyklým jménem a okolnostmi svého zrodu. Z jazykového hlediska je tradice o Kumrausovi jedním z posledních živých dokladů dřívější přítomnosti německého jazykového i etnického elementu v regionu Peckovska, vymizelého po skončení druhé světové války. Není proto nikterak přehnané, když tuto zdánlivě marginální folklorní tradici pokládáme z řady důvodů za nezanedbatelnou a nedílnou součást kulturního dědictví zdejšího regionu.

I proto bych chtěl závěrem poprosit všechny místní obyvatele, kteří by měli jakoukoliv, třeba jen kusou a zdánlivě bezvýznamnou vzpomínku na peckovského bubáka Kumrause, aby se mi ozvali buďto přímo na telefonní číslo 724 514 301, nebo prostřednictvím redakce *Listů Peckovska*. Vaše vzpomínky mají obrovskou hodnotu, byť jim třeba vy sami nepřikládáte žádnou váhu. Mohou doplnit, upřesnit nebo dokonce opravit dosavadní poznatky a především pomůžou uchovat zajímavou místní tradici pro příští generace. Předem vám děkuji za případnou pomoc. Stejně tak bych závěrem rád vyslovil velký dík všem výše uvedeným pamětníkům, zejména paní Ireně Pačesné, za jejich vstřícné porozumění, ochotu a neocenitelnou pomoc při mém folkloristickém výzkumu.

Pavel Kracík

Novinky u hasičů z Pecky

Nejhorší je neinformovaný člověk, proto opět je třeba shrnout naši hasičskou činnost za uplynulé tři měsíce do „kratičkého“ článku.

Za uplynulé tři zimní měsíce jsme nezažili. Po prosincové uzávěrce Listů Peckovska přišel milý e-mail. V něm stálo, že jsme splnili všechna zadávací kritéria k získání finančního příspěvku. Jako sbor jsme totiž podali žádost o dotaci na hasičské vybavení z nadace Svatý Florián, kterou poskytovaly Lesy ČR na boj s lesními požáry. Získali jsme tak maximální možnou částku, tedy finanční příspěvek ve výši 20 000 Kč. Za tyto finanční prostředky byla zakoupena: motorová pila STIHL 271, 2× antivibrační rukavice, kanystr, sekera, mačeta, náhradní lišta, 2× řetěz, dřevorubecká lopatka, ochranná helma, olej, 2× klíny. Postupně tak vybavujeme druhé výjezdové vozidlo, které je mimo jiné vybaveno od listopadu i přístrojem AED. Taktéž vozidlo TATRA postupně vybavujeme dalším zařízením. Nově automobil disponuje lanovým navijákem o tažné síle 5,5 kN, uchyceném v přední části vozidla. Na financování se podílelo Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru spolu s městysem Pecka. V neposlední řadě se podařilo „ustrojit“ další členy do nových vycházkových stejnokrojů dle vystrojovacího řádu. Po novém roce, se z kraje ledna konala výroční valná hromada, za účasti hostů z SDH Nová Paka, SDH Lhota u Pecky a SDH Vidochoh. Starostka, paní Hana Štěrbová, se omluvila. Činnost hasičského sboru byla zhodnocena zprávami velitele, starosty, hospodáře a starosty okrsku Pecka. Nechybělo předání vyznamenání a ocenění členům, speciální vyznamenání dostala paní Věra Žlabová. Jakožto vrchní kuchařka hasičů dostala šerpu, vařečku a metál řádu Zlaté vařečky. Během diskuze byla promítnuta videa a fotografie, které byly za uplynulý rok pořízeny. Zajímavým zpestřením schůze

bylo vyhlášení poplachu výjezdové jednotce na požár sazí v komíně. V únoru jsme se poprvé zúčastnili Peckovského masopustu. Tato velice vydařená akce se nám moc líbila, proto se budeme těšit na příští ročník. Pro nás velkou akcí byl hasičský ples konaný 17. února. Tak velkou účast nepamätujeme, stoly ani židle nestačily, ale vše se rychle vyřešilo a „katastrofa“ byla zažehnána. Aby se nejednalo o klasický ples, kde se jen tancuje a pije, byly součástí programu dvě zábavné soutěže a samozřejmě tombola, která měla úspěch. Poděkování patří vám, vážení přátelé, za slova chvály, ale také všem, kteří se kolem bálu „motali“, aby vše klapalo tak, jak mělo (šatna, bar, kuchyň...). Mimo jiné velké poděkování patří sponzorům plesu. Jejich seznam je uveden na našich FB stránkách: www.facebook.com/hasicipecka. A co nás čeká? Výjezdovou jednotku bude čekat výcvik na novém klecovém polygonu u profesionálních hasičů v Trutnově. Bude provedena řada školení, výcviků a opět bychom se rádi zúčastnili odborné stáže u profesionálních hasičů v Nové Pace. Členové sboru se zúčastní okrskové soutěže v požárnímu sportu a dalších sportovních klání. V tomto roce bychom také rádi provedli focení celé členské základny. Dle mého názoru to je důležitý čin, který se musí zachytit a uchovat pro naše nástupce. Vzhledem k tomu, že republika slaví 100 let od svého založení, tak bychom na podzim rádi uspořádali pietní vzpomínkovou akci za účasti i okolních hasičských sborů. S tímto výročím je spojená i vodní fontána, která se bude konat 2. června na nábřeží Vltavy v Praze. Budeme patřit mezi dalších cca 200 sborů z celé České republiky, kteří budou účinkovat na této významné události. A na co se musíme zaměřit? Velice problematické je zajištění bezpečnosti samotné hasičské zbrojnice proti vniknutí cizí osoby. Dále nás trápí samotný výjezd techniky z garáží, jelikož je nedostatečně široký. Dalším problémem je svolávání hasičů s následným otevřením hasičské zbrojnice, kdy jsou hasiči odkázáni na pár jedinců, kteří mají klíč od vrat. Podotýkám, že tento problém by se nevyřešil tím, že by každý z členů výjezdové jednotky získal klíč. A v neposlední řadě nás trápí stále parkování před vraty hasičské zbrojnice. Tyto problémy je třeba řešit s vedením městyse, potažmo se zastupitelstvem, rozvinout diskuzi a navrhnout reálná řešení.

Michal Pavel

Okrsková soutěž v požárním sportu / Peckovského okrsku

se letos koná v sobotu 19. května od 13 hodin v Kalu.

K účasti jsou zváni členové hasičských sborů a příznivci hasičského sportu.

Po skončení soutěže následuje taneční zábava.

Hudba a chutné občerstvení jsou zajištěny.

Výroční schůze hasičů 15. okrsku

V neděli 25. února proběhla na sále kulturního domu v Bělé u Pecky od 9 hodin výroční schůze okrskového výboru Sborů dobrovolných hasičů 15. okrsku – Peckovského. K jednání se sešli členové okrskového výboru a delegáti jednotlivých hasičských sborů z okrsku. Na programu schůze byla rekapitulace činnosti okrskového výboru v loňském roce, aktivita jednotlivých hasičských sborů v okrsku, plán akcí v letošním roce 2018 a diskuze.

Okrskový výbor se v roce 2017 sešel celkem třikrát. V únoru na výroční schůzi byla projednána činnost výboru i jednotlivých SDH v předchozím roce, dohodnuty aktivity v následujícím období. Druhá schůze se konala ve Staňkově, kdy se projednalo prvního kola okrskové soutěže a upřesnila se její pravidla. Třetí schůze proběhla počátkem podzimu. Zhodnotil se průběh a výsledky okrskové soutěže a projednala se příprava výročních schůzí jednotlivých hasičských sborů, které následně probíhaly.

Okrskový velitel Josef Nýč v další části programu seznámil přítomné s výsledky práce jednotlivých sborů v roce 2017, jak vyplynulo z hlášení jejich výročních schůzí, které probíhaly v závěru loňského a počátkem letošního roku. V okrsku je v současnosti sdruženo celkem 8 sborů dobrovolných hasičů. Jsou to: Bělá u Pecky, Bukovina u Pecky, Kal, Lhota u Pecky, Pecka, Staňkov, Vidonice, Vidochov. SDH Arnoštov byl zrušen, neboť jeho počet členů klesl na 4. Tito letos vstoupili do SDH Bělá u Pecky. V úvodu byla přečtena zpráva vidonických hasičů o jejich výrazném podílu na zdárném průběhu Srazu rodáků a přátel Vidonic, který ve vsi proběhl dne 3. června 2017. Poté u každého sboru bylo uvedeno, kdo sboru předsedá, počet členů, účast a počet družstev na okrskové soutěži, aktivity sboru v jednotlivých oblastech působnosti, počet uskutečněných akcí, počty zúčastněných členů a počty při tom odpracovaných hodin. Oblasti působnosti jsou: údržba výzbroje a výstroje, údržba vodních zdrojů, údržba a výstavba hasičských zařízení, kulturní a společenské akce, pomoc obci, propagace požární ochrany, preventivní a výchovná činnost,

preventivní požární hlídky, příprava odbornosti členů SDH. Celkem v těchto oblastech bylo hasiči odpracováno 1 184 hodin. V okrsku je zaregistrováno celkem 418 členů, v tom je 282 mužů a 136 žen. Ve Lhotě u Pecky je při SDH v hasičském výcviku zapojeno 24 dětí a ve Vidochově 22.

V plánu činnosti na letošní rok je pozornost zaměřena především na přípravu a průběh

1. kola soutěže v požárním sportu, které proběhne v sobotu 19. května. Jeho organizaci si vzali na starost hasiči v Kalu. V plánu je provést hasičské námětové cvičení s účastí všech sborů. Termín konání a tématické zaměření bude teprve dohodnuto. Sbory se zúčastní slavnostních akcí pořádaných Úřadem městyse Pecka u příležitosti 100. výročí vzniku Československé republiky.

Zástupcům sborů bylo sděleno, že proběhne školení velitelů družstev a kurz zdravotní péče.

V diskuzi bylo vysloveno zástupci okresního sdružení hasičů poděkování sborům za jejich aktivní činnost a popřáno zdaru v dalším období. Místostarosta obce Jaroslav Mikulka též vyjádřil poděkování hasičům za práci, kterou dělají v rámci své činnosti a péče o svěřenou hasičskou výzbroj a výstroj i za pomoc obci. Požadavky podané na Úřad městyse Pecka jsou brány v úvahu a budou řešeny postupně. Nyní je na pořadu střecha na zbrojnici v Bukovině u Pecky. Sbory byly vyzvány, aby pomohly získat další instruktory pro vedení hasičských kroužků dětí, protože je potřeba udržovat jejich zájem a vychovávat tak mladou generaci.

Okresní kolo soutěže v požárním sportu bude v neděli 3. června v Jičíně.

Petr Pavel

Kde všude byli peckovští turisté v roce 2017

Svou činnost v uplynulém roce 2016 Klub českých turistů odbor Pecka zhodnotil na výroční schůzi 25. března 2017 a zároveň si členové schválili plán aktivit na následující období. O tom, jak se jim ho daří naplňovat a co je třeba dále zajistit, si povídali na společných setkáních na turistické chatě v dubnu, září a v listopadu. V průběhu roku se na chatě, jejím zařízení a okolí prováděly údržbové práce.

Důležitou prací bylo zajištění tradiční celostátní akce „Květnový pochod“. Byl to jubilejní 40. ročník pochodu na Zvičinu, konaný vždy ve sváteční den 8. května. Start byl od 7 hodin od Úřadu městyse Pecka a cíl opět v Pecce na náměstí. Zúčastnilo se ho 92 přihlášených turistů, kteří dle chuti šli trasy dlouhé 8 km, 15 km, 30 km nebo si cestou stopli autobus, který z náměstí v Pecce vyjížděl v 10.30 hodin a jel na Zvičinu po silnici přes Vřesník, Tetín, Chroustov. Po obědě, asi ve 13.30 hodin, jel zpět do Pecky přes Horní Brusnici. Letos klub čeká organizace 41. ročníku pochodu, který se bude konat v úterý 8. května.

S podporou cestovní kanceláře Hoška Tour klub ve čtvrtek 28. září uskutečnil jednodenní zájezd autobusem na Dolní Moravu. Tato oblast v okrese Ústí nad Orlicí leží mezi Orlickými horami a Jeseníky na úpatí Kralického Sněžníku. Je známá unikátní vyhlídkovou, 55 m vysokou stavbou „Stezka v oblacích“, odkud se naskýtají dechberoucí výhledy na celý masiv Kralického Sněžníku s malebným údolím řeky Moravy, v dálce pak lze vidět hlavní hřeben Jeseníku a Krkonoše. V ten den bylo nad očekávání příznivé počasí.

Šest členů našeho klubu se zúčastnilo ve čtvrtek 22. června jednodenního autobusového poznávacího zájezdu na „Kokořínsko“, který pro členy KČT-seniorů pořádala Královéhradecká oblast KČT. Nejprve účastníci zájezdu vystoupali na rozhlednu na Vrátnském vrchu, poté se prošli naučnou Cinibulkovou stezkou, zhlédli obdivu hodné pískovcové útvary „Pokličky“ a navštívili hrad Kokořín.

V průběhu roku bylo uskutečněno 7 plánovaných pochodů po okolí Pecky, vždy v pátek, každý o délce do 10 km. Byly to vycházky z většiny po turisticky značených cestách, například: z Bílé Třemešné na přehradu Les Království a dále do Dvora Králové, z Pecky do Štikova, okruh z Nové Paky přes Kumburský

Újezd zpět do Nové Paky, z Horní Brusnice lesními cestami (kolem kolonie mravenců) na Červený vrch a dále Myší dírou do Pecky, z Kalského kopce přes Kal na Bezník k památníku Raisova kniha a odtud do Tetína, z Pecky přes Bukovinu u P. do Dolního Javoří a Bělé u P. Je-li to při cestě časově vhodné a dostupné, stavíme se i na občerstvení. K výchozím bodům a návratům do Pecky jsou využívány výhodné autobusové spoje. Průměrná účast bývá okolo 10 osob.

Podobné pěší vycházky jsou v plánu i letos. Zúčastnit se jich i ostatních akcí klubu může kdokoliv, tedy i nečlen klubu turistů. Stačí v daný den přijít v určený čas na výchozí místo. Informace o plánované činnosti klubu jsou zveřejňovány na vývěsní tabuli KČT odboru Pecka na náměstí v Pecce, v měsíčních Informacích Úřadu městyse Pecka.

Noví členové a příznivci KČT odboru Pecka jsou vždy vítáni. Přijďte mezi nás.

Marie Pavlová

KVĚTNOVÝ POCHOD

Klub českých turistů – odbor Pecka pořádá již 41. ročník
v úterý 8. května 2018

Značené trasy jsou v délkách 8, 15 a 30 km.
Prezence a start je v přízemí Úřadu městyse Pecka
v Pece od 7 do 10 hodin.

Startovné: členové KČT a důchodci 10 Kč,
školní mládež, studenti 5 Kč,
ostatní účastníci 15 Kč

Autobus pro účastníky, kteří nepůjdou na Zvičinu pěšky, nebo přistoupí na trase,
vyjíždí z náměstí Kryštofa Haranta v Pece v 10.30 hodin.
Pojede po silnici – Pecka, Vřesník, Tetín, Vidoň, před Miletínem vlevo na Chroustov, Zvičina.

Odjezd ze Zvičiny zpět do Pecky je plánován na 13.30 hodin.

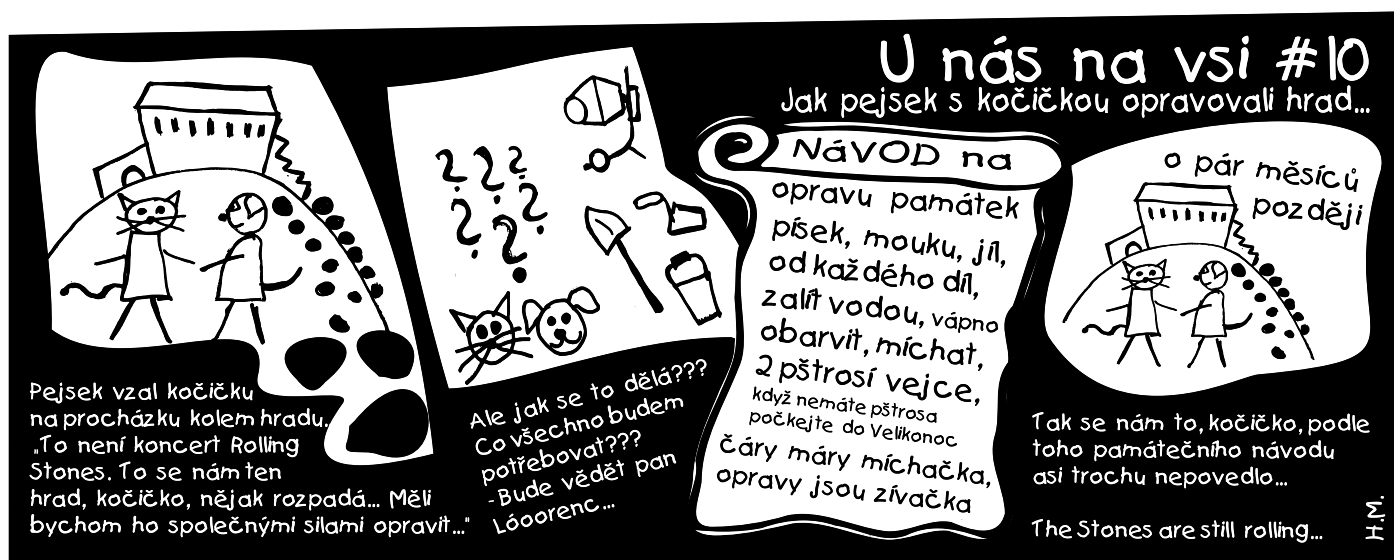
Zváni k účasti jsou všichni příznivci pěší turistiky.

COUNTRY FESTIVAL PECKA 2018

27.–29. červenec 2018
Koupaliště & kemp Pecka

Václav Neckář | Věra Martinová | Bandit | Taxmeni | Fešáci | Schovanky
Náhoda | Miroslav Paleček | Rangers Band | Michal Tučný revival

www.countrypecka.cz

Oslavili svá životní jubilea

V 1. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní jubilea tito naši spoluobčané:

- Šturmová Milena z Pecky – 90 let
- Špůrová Jiřina z Pecky – 95 let
- Kalvach Jaroslav z Pecky – 88 let
- Horáčková Květa z Pecky – 96 let
- Petr František z Vidonic – 80 let
- Trybenek František z Pecky – 86 let
- Mikulka Josef z Kalu – 86 let
- Kracíková Zdeňka z Pecky – 97 let

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, hodně spokojenosti a osobní pohodu.

Navždy nás opustili:

- Vladimír Šturm z Pecky
- Antonín Vincenci z Kalu
- Jiří Čerovský z Kalu
- Milada Šormová z Pecky
- Gizela Brejlová z Pecky
- Helena Dědicová z Pecky

Věnujme jim tichou vzpomínku.

Vítání občánků

V sobotu 12. května 2018 budou při slavnostní aktu vítání občánků do života přivítány tyto děti:

- Filip Řehák z Pecky
- Magdalena Hudcová z Pecky
- Justýna Budská z Pecky
- David Šerpán z Pecky
- Daniela Tázlarová z Pecky
- Matyáš Hladík ze Lhoty
- Libor Plha ze Lhoty
- Kristýna Pechová z Kalu

Rodičům přejeme, aby jim jejich ratolesti přinášely jen samou radost. Dětem i celým jejich rodinám přejeme pevné zdraví.

*Další číslo Listů Peckovska vyjde v červnu 2018.
Příspěvky můžete průběžně vhadzovat do novinové schránky úřadu městyse.
Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.
Uzávěrka příštího čísla bude 1. června.
Redakce si vyhrazuje právo upravovat a zkracovat zaslané příspěvky.*

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka, vydává Úřad městyse Pecky.

Březen 2018, ročník XXVIII.

Řídí redakční rada ve složení:

Věra Kociánová, Šárka Kodymová, Marie Pavlová, Hana Rejmontová,

Jan Murdych, Lenka Knapová, Petra Crhová

grafická úprava: Zdeněk Kalenský

web: www.mestys-pecka.cz

e-mail: podatelna@mestys-pecka.cz, knihovna.pecka@seznam.cz

Počet výtisků 250

Cena 20 Kč